

Ünnep előtti készülődés

Közös fohász,
élőlánc, majd
tere-fere szerepel
a programban

Reménységgel könnyebbedik a szenvedés - tartja a közmondás, és ilyentájt, a reménység ünnepe, karácsony előtt, a folyamatosan is szorongókban is felfelpislákol a bizakodás gyertyalángja. Gyakran ez csupán annyiban jut kifejezésre: „na, megint túléltem egy esztendőt”, hogy aztán úgy folytatódjon (mint amikor egy fuvallattól összezsugorodik a láng), és még mindig nem sikerült kikászálódnom a bajból.

Szép hagyománya a Sors-társak Egyesületének, hogy ilyentájt közös áhitatra gyülekeznek össze tagjai. Hagyományosan a Bazilikában részt vesznek egy ökumenikus misén; Szabó Géza Szabó protonotárius, kanonok szelíd, bölcs szavai valóban a meghurcoltak igazsága melletti kitartásra és bizakodásra készítetik hallgatóit. Ezt követően évente változó programra kerül sor, hol gyűlésen emlegetik fel az igazságszolgáltatási visszasságokat, hol élőláncot formálnak az együvé tartozás kifejezésére, hogy annak befejeztével az egyesület termében megbeszéljék a folyó ügyek állását.

Folytatás a 2. oldalon

Meghívó

A Sors-Társak Közhasznú Egyesülete szeretettel meghívja az ingatlanuktól és emberi mivoltuktól megfosztott, igazságukat érvényesíteni nem tudó magyar állampolgárokat, továbbá az egyéb jellegű bűncselekményekkel tönkretett mindazon embertársainkat, akiknek jogi ügyeik nem kerülnek megnyugtató törvényes rendezésre, hagyományainkhoz híven immár ötödik alkalommal a budapesti

Szent István Bazilikában 2006. december 16-án, szombaton,
12 órakor tartandó - felekezetre való tekintet nélküli - istentiszteletre.

Fohászokdjunk közösen sorstársainkért, embertársainkért, az áldozatokért, hitünk megerősödéséért, reményeink, bizalmunk visszatéréséért, az igazság győzelméért a valamennyiünket tönkretévő gázság felett.

Jelmondatunk, a „Vérző szívvel, mosolygó szemmel, meddig bűnhődünk még?” érvényességének jegyében folyó egyesületi munka eredményeként a remény már felcsillant: egyre több, kilakoltatásra ítélt család bent maradhatott otthonában.

A Szentmisét követően az Országház előtt a Kossuth téren a Földművelésügyi Minisztérium előtt az összefogást, együttérzést jelképező, kézfogással történő élőlánc megalkotására kerül sor.

A fenti programokat követően 14 órára várunk minden érdeklődőt az Egyesület irodájába (1086. Budapest, Dobozi u. 7-9. fszt. 3.) karácsonyi zenés Tere-Fere műsorunkra egy kis vendéglátással. Minden vendégváró finomságot - amelyeket szívesen megosztanának egymással - jó szívvel fogadunk és szeretettel várunk!

Fellépő művészek: Szabó Emília, Breznai István, Torrent Sándor, Mondok Dóra, Pataki Sára, Kiss Alexandra, Pataki Sámuel, Harmonikán kísér: Gurbi Mihály

Vidékről illetve távoli kerületekből érkező vendégeinknek tájékoztatásul, hogy a fenti programokra akár már reggel lehet érkezni az Egyesület irodájába!

Mindenkit szeretettel várunk rendezvényeinkre, aki az Egyesület céljaival egyetért, s pártolja tevékenységét.

Török-Szabó Erzsébet elnök

Kéz a kézben, tavalay az Országház előtt

Ünnep előtti készülődés

Közös fohász, étlánc majd tere-fere szerepel a programban

Folytatás az 1. oldalról

Lesz miről beszélgetni az idén is. Ez az év a napi küzdelmek jegyében telt. A rendőrségi, bírósági körülményeskedés ellen, a trehány, az elszegényedett áldozatok ügyét nem védő ügyvédek, a bevételükért lélektelenül intézkedő végrehajtók ellen. Ráadásul a tavalyelőtt hozott jó törvény tavalyi kiürítése után elmaradt az egyesület további állami támogatása, az ingatlancsalások ellen bevezetett intézkedések kevés területen hoztak érdemi eredményt, aminek következtében újabb és újabb jelentkezők esete bizonyítja: korántsem sikerült akkora kockázatra kényszeríteni a bűnözőket, hogy ne érje meg nekik próbálkozni mások lakásának, házának elorzásával, amelyet áldozataik olykor egy élet munkájával szereztek meg.

Viszont a korábbi támogatásnak köszönhetően sikerült az egyesületnek több tönkretett sorstárs új egzisztenciájának megalapozásához hozzájárulnia – s ha a lehetetlen banki zordság enyhülne végre, a kedvezményezettek immár ismét tehermentes ingatlanjukat jelzálogként felajánlva könnyebben jutva hitelhez hamarabb visszafizetnék az egyesületi kölcsönt –, felgyorsulna a közös pénz forgatása.

Reménykedésre lehet tehát okot találni. És a remény erőt adhat a további küzdelemre.

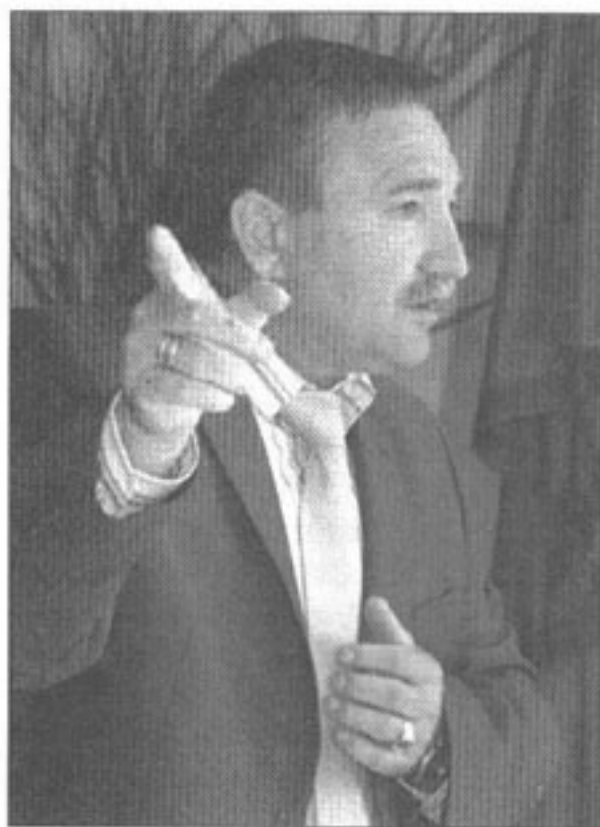
Az áhitat órája a Bazilikában

A résztvevők csoportképe

Fotók: Galló Gusztáv

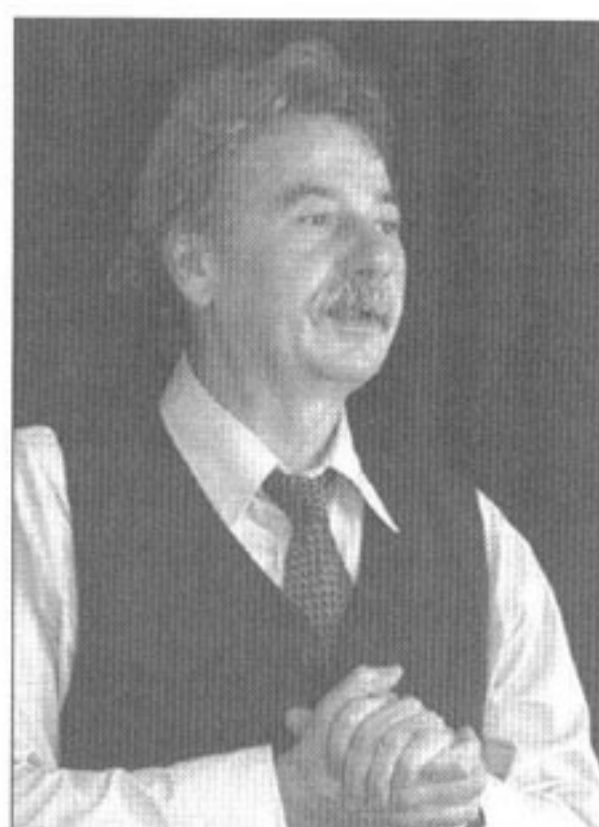
Szemtől szembe az illetékesekkel

Ignác István

Kapás Katalin

Szabó Zsolt

Hónapról hónapra megrendezi az egyesület a fórumát olyan személyiségekkel, akik működési területükről nem csupán illetékesek, hanem készek nyíltan beavatni az érdeklődőket egy-egy döntési folyamat menetébe, megvilágítva annak hátterét, és nem zárkoznak el a kényes kérdésektől sem. Ahogy beszámoltunk róla, járt itt idén például Réti László, a Budapesti Ügyvédi Kamara elnöke, Szomor Sándor rendőrezredes, az ORFK bünyügyi osztályvezetője, Ignác István dandártábornok, a Pest megyei Rendőrkapitányság vezetője, míg az utóbbi hetekben Kapás Katalin, az Országos Közjegyzői Kamara elnöke, Szabó Zsolt, a Fővárosi Földhivatal vezetője.

Kapás Katalin szólt például a közjegyzők fontos permegelőző szerepéről. Jelenleg 320 közjegyző dolgozik az országban - mellettük sok helyettes és egy-

re több jelölt, és meggyőződését fejezte ki, hogy döntően a hivatali esküjüknek megfelelően látják el hivatásukból eredő feladataikat. A kamara ellenőri is őket: megfelelő díjakat alkalmaznak-e és adnak-e számlát. Kiállt kollégái mellett - akikre több felszólaló is panaszkodott, amiért pecsétjükkel hitelesítették a fiktív szerződéseket -, mert ha két fél egyöntetűen azt állítja, ami az okiratban van, vagy legalábbis egyik fél sem tiltakozik ellene, amit aláírásával is jóváhagy, akkor nincs módja ellenőrizni a közjegyzőnek, hogy attól eltér-e a valóság. A belső, etikai vizsgálatot minden panasz esetén lefolytatják, ha az ingatlancsalókkal történő összejátszásra vonatkozik, de bizonyítékot ilyenre még nem sikerült találni, ezért legfeljebb figyelmeztetik az illetőt, ügyeljen jobban a látszatra.

Szabó Zsolt a budapesti - általa „mamut földhivatalnak” nevezett - intéz-

mény vezetője az utóbbi idők eredményeiről beszélt. Hiszen korábban, egy megyei hivatalban még maga is részt vett a fővárosi hátralék feldolgozásában, és belelátott a működésébe. Például: ha egy hivatali osztályra évi 120 ezer ügy intézése jutott, hogyan ellenőrizhette volna alaposan beosztottjainak munkáját az osztályvezető? Címszavakban a legfontosabb változások: a két éve bevezetett vonalkódos rendszer hatásaként már nem tűnnek el iratok, követni lehet útjukat, megnehezíti a nemkívánatos iratcserét; ez év elejétől már nemcsak egy, hanem két körzeti földhivatal működik Budapesten és jövő nyárig megnyitják a harmadik földhivatal ügyfélszolgálati irodáját is (a Bosnyák téren). Idén év elejétől fel kell tüntetni a személyazonosító számot a térkép, a tulajdoni lap kikerőjének, megtekintőjének, az okiratokat pedig eleve csak a tulajdonos en-

gedélyével nézheti meg más.

A tulajdonos értesítést kap, hogy az ingatlanával kapcsolatos eljárás kezdődött - így még időben megtudhatja, ha valaki manipulál a háta mögött. A hivatal jövőre már egyáltalán nem kap állami támogatást - eddig is csak elenyészőt, az itteni bevételből a kis forgalmú, ezért szegény vidéki földhivataloknak csoportosítottak át.

A kapott kérdések egy részére a hivatalvezető annyit tudott ígérni: utána néz. Hiszen olyan konkrétumokat említenek fel az egyesület tagjai: háromszorosan is jelzáloggal terhelt ingatlant hogy lehetett átírni vagy aláíratlan szerződés alapján hogyan jegyezhettek be új tulajdonost? A fórumokra jellemző volt: nem értek véget a zárszóval. A meghívott szakemberek még hosszú időn keresztül elbeszélgettek a jelenlevők ott maradó részével.

A vezeklő uzsorás

Valószínűleg mások is látták a Reality Tv-ben azt az adást, amikor három (időlegesen halott) ember beszélt el élményét rövid túlvilági látogatásáról, s vallott arról, miért van életben? Lapunk munkatársa ezért nem lepődött meg, amikor hírét vette, hogy Parazita János, foglalkozására nézve hivatásos uzsorás, az utóbbi időben jótékonykodással, önzetlen emberrel segítőkészséggel tűnik ki. Először arra kellett gondolni, hogy „kutyából nem lesz szalonna”, bizonyára Parazita terjeszti magáról a jót új lakóhelyén. A tapasztalásnak, a realitásnak hívei lévén, megke-restük a jó útra tért uzsorást. János úr nyaka körül merevítő párnával fogadott minket.

Parazita elmondta, autójával vészfékezésre kényszerült, megsérült a nyakcsigolyája. Kéthetes kómájában a túlvilág felé gyalogolt, amikor egy földöntúli lény felszólította, hogy menjen vissza az életbe, és hátralévő éveiben tegye jóvá bűneit.

Sors-társak: A kórházból kiszabadulva feltűnő intenzitással jótékonykodik... Így tesz azokkal is, akiket uzsorásként megfosztott vagyontól?

Parazita János: Én jó emberként, igaz, hogy - mindig rövid időre - adtam kölcsön pénzt ennek-annak. Az általam kért havi 15 százalékos kamat még mindig humánusabb a bankok jelzáloghitelénél.

Sors-társak Lapja: Egy bíróság elé citált adósa nem engedte át „önként” a lakását Önnek. Nem szerződtek, másrészt a havi 15 százalékos kamat uzsora, és a Polgári törvénykönyv vonatkozó cikkelye szerint az uzsora kikötése visszamenőleges hatállyal érvénytelen!

P. J.: Csak jót tettem az-zal az emberrel is, mert a bankok abban az időben még menő lakásra sem adtak jelzáloghitelt. Én elmentem, meg-néztem az ingat-lant. Milliókat természetesen akkor sem tartot-tam otthon, a bankból kivett pénzzel segít-tetem. Ügyvédem tanácsára az szere-pelt a megállapo-dásban, hogy baráti kölcsönként adok 6 525 000 forintot három hónapra.

STL: Vagyis már belefoglalta a három hónapra kért kamatot! Ez az összeg még a bolondnak is szemet szúr, hogy nem annyit adott át, mint ami a papíron van, hiszen 6,5 millió kölcsönnél mi szerepe van a „maradék” 25 ezernek?

P. J.: Most már az igazat kell mondanom: valójában csak 4,5 milliót ka-

pott kézhez a lakás tulajdonosa.

STL: Ezért a többi a negyed évre szóló „kamat”, 2 025 000 forint. Igen borsos ár - ahogy Ön fogalmazott - a jótéteményért!

P. J.: Ha nem orozzák el a pénzt tőle az üzlettársai, a kamattal növelt összeg visszaadása sikerül, hiszen jó haszonnal kecsegtetett a kereskedelmi akciója. Mountain Bike kerékpárokat hoztak be a távol-keletről, ami akkoriban újdonságnak számított Magyarországon.

Sors-társak: Egyik oldalról az uzsorakamat, a másiktól az üzleti tisztességtelenség volt a vámszedő... A lakás már akkor is kétszer annyit ért, mint a „kölcsön”. Amennyiben Ön a csak a pénzt kéri vissza, a tulajdonos elad-

ár és a tartozás különbözete illeti meg.

P. J.: Ezt a lehetőséget valóban javasolta az adós, de én vágytam arra a tágas, nagypolgári, belvárosi lakásra! Biztosítani akartam magamnak, ezért elfogadtam az ügyvédem tanácsát, a földhivatalban jegyezzenek be rá jelzálogjogot!

STL: Ehhez a tulajdonos szerződési hozzájárulása is szükséges. Szerepelt ilyesmi a kölcsön okiratában?

P. J.: Nem, de az ügyvéd azt mondta, ő elintézi anélkül is, valóban oda-került széljegyzetbe az elidegenítési tilalom.

STL: Ebből eredően az adós nem tudott fizetni. Mi történt ezután?

P. J.: Ügyvédem felszólította az illetőt, költöz- zön ki a la- kásból, mert az a tulajdo- n o m b a ment át. Ez nem tör-

Hajlék nélkül sem adta fel

Nők székelt maradványait hajlék nélkül, sokan a gyermekeiket kerülik az utcára. Van, akik brutális féltől menekülnek, néhányukat kórházba szállították el. Szereplőkre akadnak közéleti elemzők, akik vizsgálják a hurokot - és gyűlölik.

Kellően távolról megfigyelték az utat, ahol a hajléktalanok élnek. A hajléktalanok nemcsak a városban, hanem a vidéken is megtalálhatók. A hajléktalanok nemcsak a városban, hanem a vidéken is megtalálhatók. A hajléktalanok nemcsak a városban, hanem a vidéken is megtalálhatók.

A hajléktalanok nemcsak a városban, hanem a vidéken is megtalálhatók. A hajléktalanok nemcsak a városban, hanem a vidéken is megtalálhatók. A hajléktalanok nemcsak a városban, hanem a vidéken is megtalálhatók.

A hajléktalanok nemcsak a városban, hanem a vidéken is megtalálhatók. A hajléktalanok nemcsak a városban, hanem a vidéken is megtalálhatók. A hajléktalanok nemcsak a városban, hanem a vidéken is megtalálhatók.

hatta volna azzal a feltétellel, hogy a ve-vő szerződésben vállalja, a vételárból Önnek járó pénzt nem az eladó kapja, csak az

tént meg, így bírósághoz fordultam a kölcsön és a megfizeté-sig járó kamatok megíté-léséért. A per évekig tar-tott - ez nekem kedvezett, mert a kamat jelentősen

megnőtt! -, a végén kalapács alá került az ingatlan. A végrehajtó hivatalos értébecslést kért az önkormányzattól. Ők írásban közölték, hogy lakottan - mert az árverési hirdetmény így szólt -, 5,5 milliót ér. Az árverés napján mások is megjelentek az aktusra, de nem tudták igazolni, hogy lefizették volna a kikiáltási összeg egytizedét, ezért én maradtam az egyedüli vevő. Csak az érték alsó határáig, 2 750 000 forintig licitáltam. „Megvettem” hát a lakást lakottan, a végrehajtó ezt bejegyeztette a tulajdoni lapon. Kezemben az irattal, kértem a végrehajtót, hogy még az ingóságok árverése előtt rakja ki a volt tulajdonost.

STL: Erre csak akkor lett volna mód, ha nem lakottan „vásárol”.

P. J.: Tudom, ez sem volt szép tőlem, de a végrehajtó kicsikarta a lakás elhagyására szóló kötelezettségvállalást. Ezt a volt adós nyomban (végrehajtási kifogással) megtámadta a bíróságon, de csak hónapokkal később kapott választ. A törvény nem ad lehetőséget halasztásra ilyen kifogásnál, ezért jobbnak látta, ha kiköltözik. Ám mielőtt ez megtörtént volna, a végrehajtó lecserélte a zárat, s az új kulcsokból én is kaptam. Úgy gondoltam, akkor megyek a lakásomba, amikor akarok!

STL: Végül üresen megkapta a lakást, elérte, amit akart. Beköltözött?

P. J.: Nem, mert eladtam egy cégnek. Így tettem a saját lakásommal is, a kapott pénzen családi házakat vettem a főváros közelében. Mivel nyugdíjaztak, ott kezdtem új életet. A végrehajtásból nem jött össze annyi, ami fedezte volna a tartozást, ezért újabb ingatlanokat is felkutattunk. Adósomnak volt hétvégi telke, kisebb erdeje, közben megörökölte a szülei fél család-

di házát, ezeket ugyan-csak kalapács alá vették. A törvény lehetőséget ad a járandóságok 33 százalékanak letiltására. Az erdőt meg a hétvégi telket megszereztem, a családi ház felét nem, mert a bíróság időközben helyt adott a végrehajtás felfüggesztési kérésének. A családi ház egyelőre megmenekült, de a nyugdíjlevonás még él. Bár most, hogy vezekelnem kell a régi dolgok miatt, szoltam a végrehajtónak, nekem ne juttasson már ebből a pénzből... Úgy látom, egyáltalán nem könnyű jól tenni az emberekkel...

Tisztelt Olvasó! Belátjuk, Ön kissé tanácstalan lehet. Voltaképpen miről is szóltak az eddigiek? Interjújának álcázott humoros írással, vagy humorosnak álcázott, de valódi, véres történettel ismerkedett-e meg? Megnyugtattuk: minden sor, minden állítás igaz, csak éppen nem egy történetről és annak nem egyetlen szereplőjéről van szó. Összevontunk néhány részletet. Napjainkban tucatjával esnek meg a hasonló, egymással csaknem szóról szóra egyező, igen-csak vérlázító történetek. (Nevek és címek a szerkesztőségben.) Csupán az adatokban, a számokban és a dátumokban van köztük különbség.

Az igazságszolgáltatás pedig jogszolgáltatásként elsősorban erre a látszatra ügyel. Mert a hasonló, hosszasan elnyúló rablótámadásoknak mindig csak egyetlen momentumát vizsgálja. Így lényegében, akarva vagy akaratlanul, de nem az áldozatot, hanem a bűnözőt védi.

Fő érv, hogy a rossz szándék nem bizonyítható, és a szándék önmagában véve nem büntethető. S, hogy történetünkben mi lenne a humoros? Nos, csak annyi, hogy egy uzsorás gondolatában megfordul a jó útra térés.

A lakásmaffiaügy a sajtóban

Felbecsülhetetlen értékű információk. Szó sincs arról, hogy a magyar „lakásmaffia” összevethető lenne például az 1930-40-es években működő, Lucky Luciano amerikai maffiavezér nevével fémjelzett bűnszövetséggel. (...) De van valamiféle hasonlóság amazzal. Az 1943-ban éppen börtönbüntetését töltő Lucky Luciano felbecsülhetetlen információkkal szolgált az amerikai hadvezetésnek Olaszországról és Szicíliáról az invázió előkészítéséhez. Az együttműködés alapja az információszolgáltatás volt. Ugyanerre épült a magyar lakásmaffia és a különböző hivatalok korrupt alkalmazottainak együttműködése is, csak hogy az információáramlás iránya fordított: sejtetően önkormányzati alkalmazottak, földhivatalok munkatársai, bírósági végrehajtók, közjegyzők, ügyvédek közreműködése kellett ahhoz, hogy a csalással megszerezhető ingatlanok a többé-kevésbé szervezett bűnözői csoportok látókörébe, tulajdonába kerülhessenek. A lakásmaffia kifejezés azonban túlzás, az efféle bűncselekmények elkövetésére szakosodott csoportok nem voltak jól szervezettek, tagjaik között nem épült kitartós alá-fölérendeltségi viszony, inkább alkalmi érdekszövetségek voltak. Büntetőjogi szempontból helyénvalóbb ingatlancsalást emlegetni.

(Magyar Nemzet, 2006. október 7.)

Ügyvéddel szövetkezve. (...) Adrienn az intézetből kikerülve egy önkormányzati lakásban élt együtt a párjával, aki ha ivott, agresszívvá vált, és a körfolyosós ház udvarán ütötte az asszonyt akkor is, amikor a három hónapos kisfiuk a karján ült. Miután a családi viták elfajultak, a férfi gondolt egyet, és ilyen módon összeszövetkezett a lakásmaffia egyik ügyvédjével, majd eladta az önkormányzati lakását. Adrienn két gyerekkel az utcára került. (...) Gyermekjóléti Szolgálat azonnal segített, és elszállásolt bennünket a békásmegyeri krízisotthonban.

(Blikk Nők 2006. október 25.)

Egy kis statisztika. Az országos bűnözési átlaghoz képest meglepően magas volt a gyanúsítottak közt a nők (30 százalék az összbűnözésen belüli 13-14 százalékkal szemben), valamint a felsőfokú végzettségűek aránya. Ez utóbbi a meggyanúsított ügyvédek, jogtanácsosok, közjegyzők miatt lett ilyen magas, a jogerős elmarasztaló ítéletekben e kör felülreprezentáltsága már sokat csökkent. Közjegyzőt például mindmáig egyet sem ítélték el, s a mintegy tucatnyi elmarasztalt ügyvéd is jellemzően felfüggesztett börtönnel megúsza. Más kérdés, hogy a feldolgozott ítéletek végső soron szigorú büntetékiszabási gyakorlatot mutatnak. A viszonyításul választott 2002-ben az összes kiszabott büntetés egyharmada volt szabadságvesztés - s ezek 39 százaléka a letöltendő -, a lakásmaffiaügyekben az elítéltek 40 százaléka letöltendő börtönbüntetést kapott, további 39 százaléka pedig felfüggesztett szabadságvesztést.

(hvg.hu 2006. október 26.)

Alkalmi bűnszövetkezetek az ingatlanpiacon

Három történet három becsapott emberről

Létezik-e egyáltalában lakásmafia? Hosszú évek teltek el, és csak a károsultaknak, a kifosztottaknak volt olyan érzésük, hogy van. Ez az érzés egyre jobban erősödött, amikor segítséget keresve - és többnyire nem találva - sorstársakra bukkantak, akiket hasonló sorcsapás ért: elvesztették otthonukat, becsapták, kiforgatták őket. Az egymásnak elregélt történetek gyakorta annyira hasonlóak, hogy valószínűleg brechti drámának vélhetnénk, egy hatalmas, jól kialakított szervezet tagjai „dolgoznak” hasonló módszerekkel. De mert ez nem igaz, sem a nyomozó hatóság, sem ügyészt, sem bírót nem akart érdemben foglalkozni bűnszövetkezettel, hiszen minden elkövető, minden csaló

önállóan és nem központi irányítással ténykedett. A számtalan ügyben aztán hiába sikerült tetten érni megvesztegetett rendőroket, lefizetett bírókat is, akiknek kétségtelenül csak néhány ügyben piszkolódott be a kezük, a maffia jellegű ügyeket továbbra is úgy kezelték, mint amelyek nem szervezettek, nem kapcsolódnak egymáshoz. Ez az álláspont nagyjából olyan volt, mint ha valaki nem természeti jelenséggként kezelné a vérengző dél-amerikai halak, a piranhák csoportos támadását, hiszen kimutathatóan egyes, különálló halak esnek neki áldozatuknak, szervezetszerű összefüggés nem mutatható ki köztük.

Márpedig a fizikai fenyegetéssel, a pszichikai nyomással, a sze-

mérmetlen félrevezetéssel, hazudozással egymáshoz kapcsolódó kiköltöztetések, végrehajtások, lakáselorzások - azonos társadalmi helyzet azonos megnyilvánulásai, ezért hasonlítanak még a koreográfiájukban is egymásra. És azonos, meglepő a kísérőjelenség, hogy a maffiák áldozatai a tisztességes rendőrök, az ügyészek, a bírák is. Az ő moráljukat is rongálja a tehetetlenség, a törvényre hivatkozó akadályozás, amely lehetetlenné teszi vagy elodázza a szankciókat. A bűnözők általában akkor is büntetlenek maradnak, ha kitartó áldozataik még megérik, hogy perben, bírót döntsön kártalanításukról. Arra ugyanis kicsi a remény, hogy visszakapják elcsalt vagyonukat.

Bűvésztrükk: a szájra figyelünk, a kéz ügyeskedik

Arra sem hagytak időt, hogy végigolvassa a szerződést

Törvény gondoskodik arról, hogy minden, ingatlan ügyeiben, bankkölcsöneiben eljáró magyar állampolgár ne kerüljön uzsorás, szélhámos kezébe. E célból meghatározott esetekben kötelezően az egyetemet végzett, a témában járatos jogászokhoz - ügyvédhez, közjegyzőhöz - kell fordulnia.

A bölcs és okos rendelkezés csak egy ponton hiányos: nem sorolja fel - napi érvényességgel -, hogy ki azok a jegyzők, ügyvédek, akikhez valóban nyugodtan fordulhatnak. Mert bizonyosan nem tagjai az egyik vagy másik kisebb bűnbandának.

Ingatlanvétel, -eladás többnyire a hirdetések böngészésével kezdődik. Bizonyos érzékenység, a „már megégettem magamat” hatása olvasható ki a tájékoztató megszorításban: „tulajdonostól” eladó. A „közvetítő” már-már gyanús. (Még az ingatlanközvetítő irodák is.) De miért gyanakodott volna

Kocsisné Edit? Nyolcvan kilométerre lakott a fővárostól, úgy adódott, hogy az utazgatás sok idejét rabolta el. Utólag már tudja, hibát követett el, amikor feljött Pestre, mert egy régi ismerőse, nyilván segítőkész szándékkal, bemutatta őt egy általa ismert - és szavai szerint megbízható - ingatlanközvetítőnek.

Az események ettől kezdve felgyorsultak, mert az ingatlanközvetítő azonnal összehozta Editet egy lehetséges vevővel, aki természetesen hajlandó volt kápe fizetni. Igaz, a nyolcmillió forintos vételárából csak kétmilliót lobogtatott meg a kezében, de hát ez a pénz is tekintélyes, megnyugtató összegnek látszik marokra fogva.

A pörgésnek nem lett vége. Már megvolt az ügyvéd is. A vevő és az ingatlanos kocsiba ültették a filigrán szőke asszonyt és fiát, száguldottak át a városon az ügyvédhez.

Sietni kellett, mert az ügyvéd nem ért rá, hamarosan egy másik ügyféllel lenne dolga.

Egy döntő kérdést, mint kiderült, a leglényegesebbet feltette az ügyvéd: "Elhozták a vételárat, amelyben megegyeztek?" És mert a válasz a vevők részéről kitérő volt, egyszerűen elhajtotta az ügyfeleket.

És akkor következett egy újabb rohanás, és egy újabb ügyvédi egyeztetés. Edit nélkül. Ő egy jó darabig az előszobában ücsörgött a fiával. Elszedték tőle összes iratát - nem csupán a tulajdonlapot, hanem a személyijét is, kézen-közön eltűntek a különféle számlák, a közüzemi díjak befizetését igazoló dokumentu-

Kocsisné Edit

mok, majd végre bezúfolódtak a törvényszerűségeket ellenőrző ügyvédhez, és sietve, nagyon sietve átlapozták az Edit számára valóságos kazalnak látszó irathalmazt. Aprólékosan végigolvasni nem volt idő. Sietni kellett...

Akár Rodolfó, a bűvész, aki szüntelenül azt hajtogatta, hogy a kezére figyeljenek, de közben mindenkinek a száját leste. Vagy mint az „itt a piros, hol a piros?” kóklerei.

Ezúttal már ott volt a pénz is. Igaz csak az a kétmillió, amit előbb meglobogtattak Edit asszony előtt. Azt át is vette, aláírásával igazolta is. Mármint hogy a teljes vételárat vette át! Az ügyvéd előtt csak szóban hangzott el az, hogy Edit már előbb, az

utcán átvette a fennmaradó összeget.

Egyszerre beszéltek hozzá hárman, azt már gyakorlatilag föl sem fogta, hogy még további százszázakat gombolnak le róla, mint közüzemi tartozást, amit nem fizetett ki. (Az összeg messze meghaladta a teljes évi befizetést is!) Edit többször is megpróbált szólni, bátortalanul kérte az ügyvédet, hogy figyeljen rá, de közben a természetes férfiak nem engedték szóhoz jutni.

Utóbb, már a Sors-Társak jogi segítségével több szabálytalanság is kiderült a megkötött szerződésből. Például olyan csekélységek, hogy a vevő nem magyar állampolgár. Illetve egy másik dokumentum szerint magyar. Ez minimum ellentmon-

dás, bár könnyen tisztázható. Az arab férfi már több éve él Magyarországon, pénzváltó. (Akár az is tisztázható, hogy zsebből dolgozik-e, hogy fizet-e adót?!)

Edit tehát úgy adta el a házát, hogy nem kapta meg érte a vételárat. A törvény képviselői pedig a törvényre hivatkozva maradnak tétlenek. A Sors-Társaknak -nincs nyomozó apparátusa, hogy bizonyítékokat beszerezve feljelentést tegyen. Tény azonban, hogy a 2002-ben megkötött, bűvésztrükkal készített szerződés korrigálása a mai napig nem történt meg. Pedig a vevő talán hivatalból is érdekelhetné a bűnüldöző szerveket. Legalább az a nyilvánosan elhangzott megjegyzése, hogy „az ilyen nőt fejbe kéne lőni!” Ez a magyar közfelfogás szerint súlyos fenyegetés. Érdekes, és némileg nyugtalanító, hogy mégsem keltette fel az illetékes szervek figyelmét. És a szó szerint fizikai megfélemlítés következtében Edit többször is rosszul lett. Saját ügyvédet akart hívni, de közölték vele: "Az itt nem lesz!"

A körülményeket tekintve, ami Kocsisnéval történt, emberrablásnak, személyi akadályoztatásnak is minősíthető. A nagy kérdés viszont: hogyan tudja érvényesíteni a jogait?

Hitel alma, pénz nuku

Elintézte a hitelt, majd megszökött a pénzzel

Valaha külvárosi kocsmák falát díszítette a felirat: "Hitel alma". Azaz: hitel nincs. Ha viszont bankhitelről van szó, napjainkban a bankok, meg magán pénzintézetek, meg egyszerűen csak ajánlkozó jólelkek szívesen adnak. Kockázat szinte semmi. Minden összeg mögött ott áll a jelzáloghitel, és a to-

vábbi biztosíték a: a végrehajtó. A gyanútlan állampolgár felméri ezt a feltételt, de ha nem vigyáz, áldozatként folytatja pályafutását.

Fekete Sándor kálváriája 2002-től tart. A rokkant férfi aprólékos, szívós munkával takarékoskodva építette fel otthonát. A szükség úgy hozta, egy

nagyobb összegre lett szüksége.

A többi: rémálom és jól megkomponált tánclépések. Azzal a lesújtó tanulsággal, hogy a hatóság nem veszi komolyan még azokat az ügyeket sem, amelyeket maga tárt fel. Fekete Sándor ügyében évekig nem történt semmi, ügyvédek és a nyomozók, ügyészek, bírák csak

csúsztatgatták egymásnak az iratokat. És csupán annyit állapítottak meg, hogy mindenki ártatlan vagy legalábbis nem vonható felelősségre. Hibás pedig Fekete Sándor és valamennyi sorstársa, aki úgy hitte, egy normális, mindennapi bankügyletnél semmit sem kockáztat. Hát valóban nincs is kockázat, ha nem verik át.

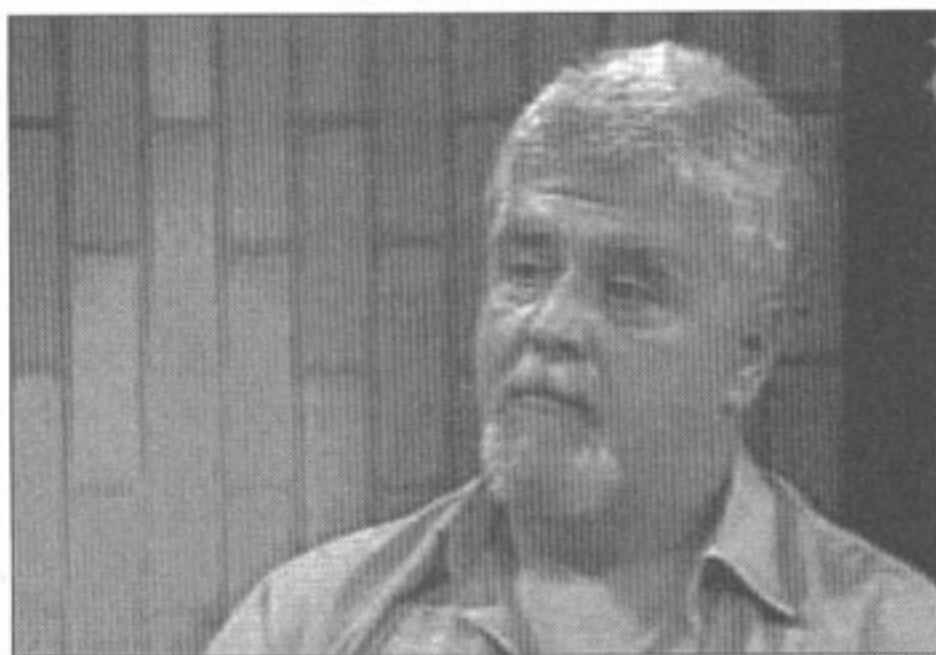
De sajnos...

Fekete első hibája (de miért az övé?), hogy megbízott egy közvetítőben, aki egy pénzügyi intézet munkatársaként „segített” neki a bonyolult pénzügyek intézésében. Valóban eljár, valóban intézkedett, és csak úgy futólag: egy biztosítékul szolgáló „áthidaló” javaslatot is tett. Nevezetesen: a Fekete Sándornak nyújtott kölcsön összegét ne Fekete folyószámlájára, hanem egy közbeiktatott számlára utalják. „Ez gyorsítja az eljárást” - nyugtatta meg a közvetítő gyanútlan „ügyfelét”.

A Budapest tévében megszólaló Fekete Sándor három évvel később, az átélt tapasztalatoknak köszönhetően is már csendes indulattal jegyezte meg, a legtöbb támogatás amit ezután kapott, egy csaknem nyeglén odavetett megjegyzés volt. Lényege: aki hülye, az magára vessen, ha aztán ráfázik.

De hogyan lehet „okos”, aki mások támogatására szorul? Fekete Sándor tudomásul vette, hogy itt, illetve hogy ilyen ügyekben ez a „szokás”, csak két hét múlva kezdett érdeklődni, hogy mikor veheti fel a számára átutalt összeget. A mellbevágó válasz: azt már felvette! (Arról a bizonyos áthidaló számláról!)

Akkor persze már hiába fordulta rendőrséghez. A hatóság „látóteréből” ad-

Fekete Sándor

digra már eltűnt a „közvetítő”, de azért tudtak róla. Mint jóindulatúan tájékoztatták a hitelfelvevőből sértetté átminősült férfit, annak a bizonyos közvetítőnek nem ez az első pajzán ügye, többeket is becsapott már ezzel a primitív módszerrel. (Arra nem kapott választ Fekete Sándor, pedig a kérdés tartalma valahogy úgy hangzott, hogyha tudják, akkor miért nem csipkedik magukat? Nai-vitásban úgy értette, hogy miért nem nyomoznak energikusabban utána?)

Nos, nem csipkedték. Három évig gyakorlatilag nem történt semmi, majd az egész átkerült egy másik rendőrkapitányságra. Csodák csodája, ott aktívabbak voltak. Ám egy kis bibi: közben eltűntek, megsérültek bizonyítékok. Ennek ellenére a rendőrség tudott eredményes is lenni. Elfogták - a

Fekete-ügyben is - gyanúsított bandát. Ezt tekintethetnénk akár heppiend-nek is, csak hogy nem az. Mert ettől függetlenül a pénzügyi intézet pert indított Fekete Sándor ellen, hiszen az ő kimutatásai szerint a férfi felvett egy nagyobb kölcsönt, de az aláírt (?) szerződésekkel ellentétben nem törlesztette a részleteket. És mert továbbra sem volt hajlandó fizetni (miből is?), a bejegyzett jelzálogkölcsön feltételeinek megfelelően végrehajtást kért.

És így Fekete Sándor elérte azt, hogy négy évtizedes munkával felépített házából kilakoltassák.

A szégyenteljes aktust nem várta meg. Egy héttel a dobra verés előtt elhagyta lakását. És hogy azóta nem a híd alatt lakik, hajléktalani státuszban, csupán az ismerősöknek, a környék lakóinak, jóindulatuknak és se-

gítő szolidaritásuknak köszönheti.

Lett volna egy közbevető, áthidaló megoldás is. Egy igazi. Amivel Fekete megtarthatta volna a házát. Ha az önkormányzat átvállalja a hiteltörlesztést, amíg a kárpótlás rendeződik, és ennek fejében felfüggesztik a végrehajtást.

Nos, ezt az aggályosan precíz hivatal nem tette meg. Pedig a tartozás 6 millió volt, a ház kikiáltási ára pedig 31 millió. Tehát lett volna miből gazdálkodni. (Mellesleg, a ház végül 25 millió egy-százezer forintért kelt el.)

Összegezve: az elkövetők már megvannak, azokon még perelik is a gyakorlatilag elsikkasztott pénzt, de a bíróság és a bank érdekei láthatóan egybeestek: egyszerűbb volt gyorsan, azonnali haszonnal lezárni az ügyet. És a továbbiakban már kit érdekel Fekete Sándor sorsa?

Igaz, egy hibát valóban elkövetett. Nem azonnal tett feljelentést. Abban a tudatban élt, hogy az ő adójából is fenntartott hivatalos szervek, amelyeknek feladatuk az állampolgárok biztonságán örködni, nem térnek nyugovóra. És nem igazi sluszpoén a szomorkás megjegyzése: „Ebben az országban már minden felháborító. Már öngyilkos akartam lenni, de ezt az esélyt nem szabad megadni a bűnözőknek...”

Pofonegyszerű ügy, ítéletig mégsem jut

Kizárták az ügyvédi kamarából, most ingatlanközvetítő

A piacokon gyakran figyelmeztetnek a hangosbeszélőn: értékeinkre vigyázzunk, mert könnyen lába kelhet, mert a zseb-

tolvajok köztünk vannak... Az ingatlanpiac nagy, sokféle igényt kell kielégítenie. Csikós Tünde például úgy hatá-

rozott, hogy vesz egy házat. Kedveset, kerteset, ahol a vadszölő fut fel a falakon... Vagy valami hasonlót. A „zsebesek”

az ő esetében nem primitív zsebtolvajok. Úgyes, szervezett banda, ügyvédi segédlettel, sőt irányítással, amely azonban

nem néhány ezer forinttól, hanem több milliótól fosztja meg áldozatát. Csak lesnie kell, türelmesen.

Nagyon tömören csak annyi a története: kifizette egy ingatlan vételárát, aztán kiderült, hogy az mégsem az övé (és hogy azt már utána még tíz további vevőnek is elsózta az ügyes ügyvédnő), némi (közel kilenc év!) hezitálás után a bíróság igazat adott a „sértettnek”. Csikos Tündének tehát visszajár(na) a pénze. Közben azonban az ügyvédnő eltűnt, majd megtalálták, perbe fogták, elítélték, kizárták az ügyvédi kamarából, s most dr. B. né R. Anna egy családi vállalkozásban dolgozik. Ingatlanközvetítő. (Csak közbevetőleg: Ha valaki, mondjuk egy taxis, sorozatosan gázol a közutakon, úgy-e azért mellékbüntetésként eltiltják a gépjárművezetéstől is?)

A sikkasztás technikája igen egyszerű volt: Csikos Tünde az ügyvédnő társaságában megtekintette a megvenni szánt ingatlant, aztán ügyvédi letétbe helyezte a vételárát. A házvásárlásról egy előszerződést kötöttek meg. Dátuma: 1998.június 12.

Több papírra már nem nagyon volt szükség. Az ügyvédnő ugyanis eltűnt, a letétbe helyezett pénznek pedig nyoma veszett.

Kissé feláll a szőr az ember hátán, amikor egy pillantást vet az ügyvédnő bűnlajstromára. Az egyik oszlopban szerepelnek ő és hasonló sikkasztásokban bűnös ügyvéd társai. Mellettük, nagyjából tízszer annyian a becsapottak, a tönkretettek.

A primitív, direkt tolvajlástól - miért kell ezt finomkodva sikkasztásnak nevezni? - a szinte rafinált okirat-hamisításig több módszert is alkalmazott a szorgos ügyvédnő. Például olyan papírt íratott alá ügyfelével, ame-

Csikós Tünde

lyen bőven maradt hely szövegek „pótlólagos beírására”, a tartalom módosítására. (Legfeljebb az döbbenti meg az embert, hogy hogyan szerezhettek oklevelet az ilyen szinten ügyködő bűnözők? Ideig-óráig azonban mégis eredményesek, mert olyan a törvényalkalmazás rendszere.)

Csikós Tünde esetében B. né dr. ténykedése a kevésbé érdekes. Kisstílusú bűnöző, megbukott. Még meg is úszta. (Pénzbüntetésre ítélték, de az behajthatatlan. Mert nincs tulajdona! Még az autója is más, egy rokon nevében van.)

De mit szóljunk a bírósághoz?

Egy olyan magatartásforma rajzolódik ki, amelyben gyanúsak elsősorban az áldozatokat tartják. A sértettekkel szemben használnak olyan hangot, amilyen bűnözőkkel szemben sem engedhető meg.

Csupán tárgyalástechnikai „hiba”, de a sértett nem tehetett fel kérdést az alperes ügyvédjének. Az előszerződést meg sem vizsgálták. Nem tisztázták a tulajdonlap elmentmondását - a lapon az áll, hogy Csikos már eladta a lakást! - Holott gyakorlatilag meg sem vette, egyetlen napot sem lakott

benne. Ki, hogyan, mikor tette ezt a bejegyzést?

Végül is a kijátszott nagy erkölcsi győzelmet aratott. A bíróság bűnösnek mondta ki a tolvaj ügyvédnőt.

Csak éppen nincs meg a pénze, nincsen meg a háza, még egyszer már nem tudja végigjárni a takarékoskodás igencsak rögzített útját. És ha hitelt vesz fel? Kísértse meg a sorsot, mint Fekete Sándor?

A legszörnyűbb ezeknek az ügyekben a bizonytalanság. Sorra bizonytalanná válnak az emberek, nem tudják, mit várhatnak a holnaptól, és kihez forduljanak.

A stressz, a láthatatlan, lassan gyilkoló halál elől nincs menekvés, észérvekkel nem lehet hatni rá.

A világ legsimább ügye (lehetne) a Csikos Tündéé. Az államnak nem kerül egy fillérjébe sem. Persze, néhány kérdést azért érdemes lenne tisztázni. Kik, hol és miért, netán milyen anyagi előnyök alapján kapcsolódtak, akár véletlenszerűen is össze éveken át a különféle szinteken dolgozó igazságszolgáltatók? És senki sem érzi, hogy a láthatóan rutinszerűen és tudatosan nyújtott ügyekben nem a bírák túlerheltségével van a baj.

Tünde például egy 1998. június 14-én tett feljelentés kapcsán november 2-én kapott tájékoztatást, hogy ügyében halasztás történik. 2000. július 27-én tájékoztatták, hogy nyomozás-kiegészítést rendeltek el. Idézést 2000. február 18-re kapott, de február 1-jén értesítették, hogy a tárgyalást elhalasztották. 2001. november 21-én tájékoztatás a tárgyalásról, idézve 2002.március 8-ra, de nem hallgatták meg tanúként. 2002.április 25-én értesítés, hogy a július 12-re kitűzött tárgyalást elhalasztják, további időpontot „hivatalból” tűznek ki.

Csikós Tünde türelme sem végtelen. 2002. szeptember 5-én levélben fordult a PKKB elnökéhez. Válasz december 12-én: lesz tárgyalás. Majd 2003. jan. 30-án tájékoztatás, hogy védőügyvéd csere miatt új tárgyalási időpont, február 10. Aztán egy újabb értesítés, újabb védőügyvédcsere miatt az új dátum: szeptember. Valamikor. Majd hivatalos értesítést kap... (Az valahogyan senkinek sem szűrt szemet, hogy a tanúk rendszeres elmaradása miatt kell újból és újból halasztani? Hogy azok akár elő is vezethetők? Hogy semmilyen szabály nem tiltja az esetleges helycserét, amíg az egyik még nincs ott, meghallgatják a másikat?)

Szóval?... A stressz lassan öli halál!

De miért az ártatlanoakat ítélik halálra?

A sokat látott ügyvédnő meg éli világát, most neki is van ügyvédje, egy úgynevezett sztárügyvédnő. Az ilyesmi csupán honorárium kérdése. Hiszen a csaló szélhámosnak is kijár az egyenlő megítélés.

Túl szemérmetlen a kérdés: és annak, aki bűn nélkül való..?

Alaksza Tamás

Gondolatok a térről

Ott voltunk a téren. Szeptember 20-tól október 20-ig a sorsársak is birtokoltak egy kicsinyke helyet az Országház előtt. Nem először, és vélhetően nem is utoljára kértünk, és kaptunk engedélyt demonstrációnkra, szavunk hallatására, fájdalmunk bemutatására. Úgy gondoltuk, hogy ott, ahová sok, az ország és a maga sorsával elégedetlen ember eljön, a mi igazságunkra is fogékonyak lesznek a fülek. Gyűjtöttünk aláírásokat az otthonuktól megfosztottak hatékony segítése érdekében, osztottunk a nincsteleneknek használt ruhát. Nem rajtunk múltott, hogy a Kossuth tér zajában a frázisok pufogtatása, az irreális követelések szajkózása elnyomta a lakásmaffia áldozatainak, az ingatlancsalók kisemmizettjeinek hangját.

Eddig bűnözők: csalók, korrupt tisztviselők, esküjükhöz méltatlan jogászok ellen küzdöttünk. Legyőzőtként, de nem magadóan viseltük el vagyonunk elvesztését. Kiismertük elenségünket, alkalmazkodtunk módszereihez.

A téren konkurenszek gyűltek össze. Azt akarták, amit mi is: sok emberhez szólni. Nem eszméken, esetleg gondolatokon, hanem mikrofonokon, hangszórókon, érdeklődőkön kellett osztozkodni. Csoda, hogy a sok bába között elveszett a gyerek? Hogy a miniszterelnök lemondatása, az alkotmányozó nemzetgyűlés felállítása, a forradalmi hevület szítása magasztos, fellegekben járó gondolatnak tűnt, míg a paragrafusok útvesztőjében té-

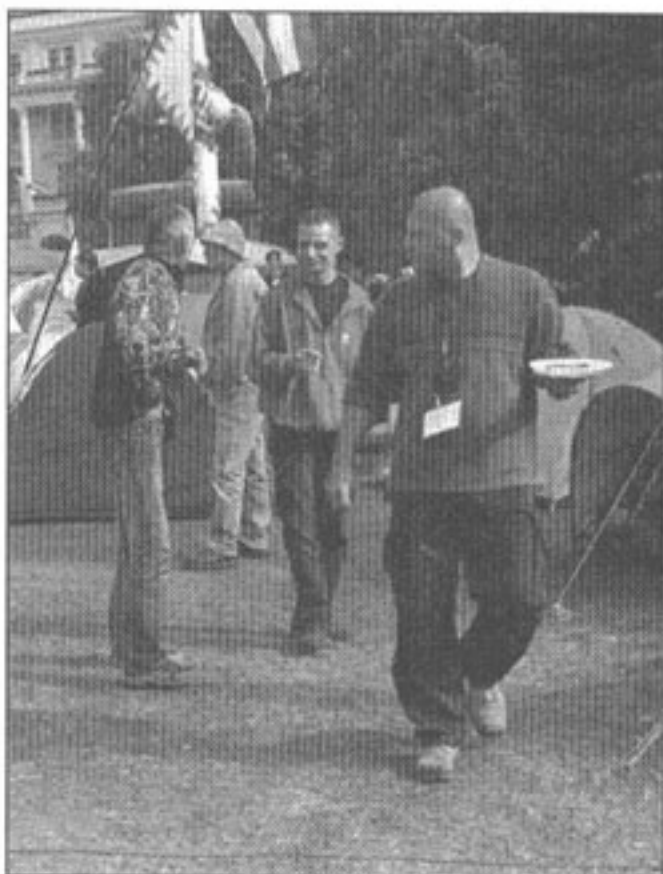

velyegni földi megpróbáltatásnak. A téren lévő tömeg az ország elvesztését skandálta, közöttük mi csak az otthonunkat sirattuk.

Sokan voltunk, de ettől letünk kevesek. Most itt a tél, üresek az utcák. Asztalfiókba kerültek a kokárdák, kamrákba, padlásokra a nemzeti lobogók. A tüntetőtők megpihennek: van hol, van kívül, van mivel. Talán eszükbe sem jut, hogy sokan nem térhettek haza, mert egykori lakhelyüket mások birtokolják.

Szónokok figyelem! Egy országot csak úgy érdemes szeretni, ha a benne élők sorsa is érdekeli minket.

Nagy a csúszda, sokan ráférnek

Csak jönnek, kopogtatnak, és nem fogynak a kisemmizettek

Nincs megállás. Örökmozgó társadalmunkban a sors-társak életútja a legkiszámíthatóbb. Fentről csúsznak lefelé. És egyre többen. Nincs pihenő, visszarendeződés. A lejtő azért lejtő, hogy a mélybe vezessen. Nem tudhatjuk hol a vég, de gyanítjuk, a sorba még sokan érkeznek.

Itt van például Bolla Istvánné. Az asszony Érden élt Vincellér utcai házában. Egy nap, még 1994-ben gyermekkori barátnője kérte a segítségét. Popróczy Attiláné, született: Mischcsina Ágnes textilüzletét akarta áruval feltölteni. Azt mondta importterméket tudna olcsón beszerezni. Nincs tőkéje, de kapna gyorshitelt a Budapest Bankban. Jelzálogként gondolt barátnője érdi ingatlanára. Bollóné igent mondott. A részletek a korábbi sors-társak anyagaiból ismertek lehetnek. A negyvenmillió forintot érő házra a pénzintézet 6,9 milliós kölcsönt adott Popróczyénak. Ő viszont nem tudta a részleteket törleszteni. A bank végül kezdeményezte a végrehajtást. Akkor derült ki, hogy a tulajdoni lapon nincs nyoma a jelzálog-

nak. A szerződések enélkül készültek. A földhivatal hiánypótlásra szólította fel a bankot, az mégsem intézkedett. Illetve mégis, közel öt esztendő késéssel. A bíróságnak ez is megfelelt, engedélyezte a tartozás eladását. Egy faktoring cég lett a behajtó. A kilakoltatás 2003 március 18-án történt. Az összes tartozás addigra elérte a 12 millió forintot. Az árverésen 7,4 millióért hirdették meg az ingatlant. A vásárló végül 9,2 milliót fizetett.

Popróczyiné fellelegezhetett. Bolláné pedig beléphetett a rászédettek népes táborába.

Megvezette a fia

Bollánéval tarthatott Müller Lajosné Csanádapácáról. Őt a fia vezette meg. Azt mondta, szeretné a mamát a közelében tudni. Az asszony pedig hitt neki. Semmi oka nem volt gyanakodni. Az unokák vonzották, a szünidőket nála töltötték, a költözés jó ötletnek tűnt. Müllerné tehát eladta egykori családi házukat. Azt amiben felnőtt. A pénzt odaadta a fiának, hogy gondoskodjon az új otthonról. Hamarosan megérkezett a bútorszállító, az asszony költözhetett Pénzesgyörgyre. A parasztház szegényesebb volt a vártnál, de legalább közel lehetett a fia panziójához. A történetnek még sincs boldog vége. Müllerné ugyanis rájött, hogy az ingatlan a fia nevében van. És innen minden

kijelentést, állítást és tagadást kételkedve kell fogadni. Az édesanya azt mondja, hogy a csanádapácai ház vételárát átadta gyermekének. A férfi ezt tagadja. Következete- sen. Az édesanya a rendőrséghez fordult. A meghallgatás eredménye: egy igen, egy nem. A helyzet egyre bonyolultabbá, a családi légkör egyre ellenségesebbé vált. Müllernének lassan menekülnie kell Pénzesgyörgyről. Nincs háza, nincs pénze...

Se pénz, se nyugta

Hogy ki lesz a következő? Talán Nagy János Nagykalóról. A Mártírok útján épített házat még a 70-es évek végén. Nyíregyházán az OTP-fióktól vett fel hitelt, amíg állása volt, törlesztett, ahogy illik. Aztán megemelkedtek a részletek, pont akkor, amikor Nagy János munkanélküli lett. A tartalékok elfogytak, a család már csak a közüzemi számlákat tudta kifizetni. A pénzintézet ragaszkodott a járandóságához. Előbb a fizetési felszólítások érkeztek, aztán a végrehajtási fenyegetés. Az első árverés 2000 júliusában még sikertelen volt. Két hónap múlva már elkelt az 5-6 millió forintos ingatlan: 490 ezer forintért. Igaz, az új tulajdonos neve ismeretlen maradt. Akkor Nagyék hátraléka 450 ezer forint volt. Amikor a család értesült arról, hogy már nem övék a ház, összeszedték maradék ere-

jüket, és rokonságukat. A felhajtott 400 ezer forinttal elmentek a végrehajtóhoz, hogy visszavásárolják addigi tulajdonukat.

Bonyolult a történet? Ne tessék csodálkozni, még lehet rajta csavarni! Az egykori háztulajdonos állítólag átadott 400 ezer forintot a végrehajtónak. Az állítólag eltette a pénzt. A találkozórol nem készült jegyzőkönyv, a pénzmozgásról nincs nyugta. A ház egyébként még mindig Nagy János nevében van.

Elhagyatva, reményt veszve

Tragikusabb a sorsa Erdélyi Károlynak. A férfinak 2003-ban mindkét lábát amputálták. Felesége elhagyta, gondozását albérlője, Béres Sándor vállalta. Gödöllőn, Erdélyi 15 milliós értékű házában jól megférte egymással a két férfi. Aztán az egészségesebb, a gondozó meghalt. Erdélyi került a rokonságát, ezért ideiglenes megoldásként kórházba vonult, Kistarc-sára. És amit nem tett meg családtagjaival, azt megtette az idegenekkel. Kinyílt előttük. Panaszkodott. Kilátástalan sorsát emlegette. És volt, aki meghallgatta. Ígéretben segítséget is kapott. Aztán a gyakorlatban is.

Nem kellett mást tennie csak tulajdonrészt adnia házából, befogadónyi- latkozatot kiállítani az otthonába érkezetteknek. Azok pedig jöttek. A ház tulajdoni lapján pedig csak szaporodtak a bejegyzések. Erdélyi egy darabig

aláírta a változásokat szentesítő papírokat, aztán már ezzel sem fárasztották a befogadottak. Tavaly ősszel még bevitték a kórházba, de a visszaút már nem Gödöllőre vezetett. Átányon, a Béke utcában várta egy putri, és sok idegen.

Hetekig csak annyi enivalót kapott, hogy nem halt éhen. A falu körzeti orvosa talált rá. A kiszolgáltatottságot érzékelő doktor próbálta bejuttatni a szociális otthonba, de a felvételhez szükséges iratok hiányoztak. Az orvos mindenesetre közölte a jelenlétükkel, hogy gyanús-nak találná a hirtelen halált. Az alkalmi gondozók megijedhettek, mert Erdélyi kerekesszékestől elszállították Zsámbokra, betolták egyik nővére kertjébe, és otthagyták.

A hazaérkező, szintén mozgássérült házaszszyon nem örült hirtelen előkerült testvérnek. A gyorsan összehívott család tanácsból a Kerepestarcsán élő Zebegényiné, Erdélyi unokahúga vállalta a nagybácsit. Néhány napig magánál tartotta, aztán elhelyezte a legközelebbi kórház ápolási osztályán. A megpróbáltatások mégsem érték véget. A Gödöllőre beköltözők valahogy megtudták, hogy hová került, és meglátogatták. Édesség helyett papírokat hozták, azt akarták a gondozottal aláírni. Szerencsére az ügyeletes nővér észnél volt, és elhessegette a látogatókat. Azt mondta, legközelebb Zebegényinével jöjjenek, csak az ő jelenlétében találkozhatnak a beteggel.

A legközelebb 2006 augusztusa lett. Akkor ügyvédek is jöttek a vendégekkel. Kiderült, hogy Erdélyi elcserélte gödöllői házát Budapesten egy XVI. kerületi lakásra, illetve az ártányi putri haszonélvezeti jogára. Kérték, mondjon le a javairól - némi aprópénzért.

Zebegényiné nem engedte. Az asszony később elment a gödöllői rendőrségre, aztán az ORFK Teve utcai épületébe is bejelentést tenni. A zsaruk meghallgatták, de azt mondták, a hiszékenység nem bűnügyi kategória.

Szelid erőszaknak engedve

Kis István legalább bírósághoz fordult. Monoron tárgyalják az ügyét, a házát már elveszítette, a reményét még nem. Hogy kismimmizték - véletlenül derült ki. Idén, egy nyári napon rosszul lett, kórházba került. Másnap a ruháiért érkező feleségét, és asszonylányát nem engedték be Maglódon a tulajdon házába. Egykori albérlőjének apja, Oláh György azt állította, hogy az ingatlan egy ismerőséé. Ő pedig felügyeli.

A nők elmentek a helyi földhivatalba. Ott a bejegyzések Oláh igazát bizonyították. A 62 esztendősen Kis István szégyenkezve, de bevallotta szereteteinek, hogy az évek óta tartó nyomás megtörte. Gyenge volt, nem akart, talán nem is tudott ellenállni a szelid erőszaknak.

A bajok azzal kezdődtek, hogy jövedelem kiegészítésként albérlőket fogadott be otthonába. Az egyik nem fizetett, de a sokadik felszólításra elment. A második, ifjabb Oláh György sem fizetett, de ő kárpótlásként kifestette a házat. Kisnek bankhitelt kellett törleszteni, az elmaradt lakbérékre hivatkozva nem kapott halasztást. Akkor tanácsolta neki idősebb Oláh György, albérlőjének apja, hogy adja el ingatlanát. Így lélegzethoz jut, a bank nem árve-reztethet, ráadásul neki, mármint Kisnek van egy másik háza Gyulajon, a megmaradt pénzzel, és feleségével odaköltözhet.

Folytatás a 15. oldalon

Honosított módszerekkel. Lecsengeni látszanak a lakásmaffia típusú bűncselekmények Magyarországon. Az ingatlanbűnözők és módszereik finomodnak, színre lépnek a jól képzett fehérgalléros csalók, akik jól csengő fedőintézmények nevében tévesztik meg kiszemelt áldozataikat. Jól bevált módszereket honosítanak például Németországból: házaló ingatlanbrókerként kopogtat a csaló. A kisstílusú ingatlanbűnözőknek gátat szab már a szigorúbb földhivatali ügyintézés, a Takarnet informatikai rendszer. Körülmenyesebb a személyes adatokhoz való hozzáférés, fokozódott a személyes adatok ellenőrzése. Az ingatlanok előtörténetét nyilvános és közhiteles dokumentum tartalmazza, megtekintéséhez bizonyítani kell a személyes érintettséget. A tulajdonosnak engedélyeznie kell, hogy bejegyzés történjen a tulajdoni lapba, a földhivatalok által kiadott dokumentumok több biztonsági elemet tartalmaznak, amelyekkel szinte teljesen kizárható a hamisítás.

(Magyar Nemzet, 2006. október 27.)

Öregekkel is kíméletlenek. Egyre nő az idősök kárára elkövetett, eltartási szerződésekhez kapcsolódó bűncselekmények száma. Ez elvileg jogszerű ügylet is lehetne, ezért az elkövető majdnem mindig a saját nevét használja. Később nem teljesíti a feltételeket, nem fizeti meg a kialakított havi járadékot. Előfordul, hogy aláírják az idős emberekkel, hogy már felvették az ingatlan értékének egy részét a szerződés megkötésekor. Valójában elmarad a pénzkifizetés. Jellemzőbb, hogy a pénz átvételének nem létező tényét külön iraton rögzítik, mondván ez csak formáság - fejtegette Balogh Róbert, a BRFK ingatlanokkal kapcsolatos bűncselekményeit felgöngyölítő Kaptár csoport vezetője. Általában a szomszédok, rokonok tesznek bejelentést, ha valami nincs rendben az idős emberek háza táján.

(Napi Ász, 2006. november 6.)

Legyen ügyvéd, de saját. Nem szeretnék itt hosszas tanácsokat osztogatni, de egyetlen dolgot alapvetésként le kell írnom: mivel bizalmi viszonyról van szó, mindig csak a saját ügyvéd az, aki ügyünkben felelősséggel képviselheti az érdekeinket, az ellenérdekű fél jogásza nem. Nem azért, mert róla eleve becstelenséget kellene feltételezni, hanem mert kétféle - ellentétes - álláspontot nehéz lenne (nem is lehet) érvényesíteni. Az eladó minél magasabb árat szeretne kicsikarni, a vevő a lehető legkevesebbet szeretné adni a portékáért, de ez csak a veleje a dolognak. Mert akkor még ott vannak olyan „apróságok” tűnő és feltétlenül tisztázandó kérdések, hogy akitől vásárolni szeretnénk, az valóban tulajdonos-e, kizárólagosan rendelkezhet-e az ingatlannal, s még sorolhatnánk.

(Zsarú Magazin 2006. november 15.)

Online licittel az árverési maffia ellen. Online licitálást vezetne be végrehajtási árveréseiben az APEH, hogy kiküszöbölje a megfélemlítéseket. Az árveréssel hivatásszerűen foglalkozó bírósági végrehajtók viszont nem örülnek a felvetésnek, szerintük árverési maffia csak a mesében van. A vagyontárgyak a becsérték alig negyedéért vagy még alacsonyabb áron kelnek el, mert erre szakosodott személyek

Beadvány készült az elhunyt nevében

Évtizedes, megválaszolatlan kérdések sora

Egyik-másik ügyvédről már úgy beszélnek, mint „megélhetési bűnöző”-ről. A minden ésszerűséget nélkülöző felsőoktatási képzési rendszer az elmúlt másfél évtizedben öntötte a jogi diplomás ifjakat, akik döntően az ügyvédi pályára kerülnek. A kiélezett versenyben sokaknak gyakran arra is alig jut a havi bevételből, hogy az irodájuk rezsijét kifizessék. Elvállalnak hát minden munkát, ami némi pénzt hozhat. Aztán a jogász jogtalanságra vetemedik: nem ad számlát, hogy az adóhivatal ne lássa a bevételt. De gyakorta olyan ügyvédek fura dolgaira vetül fény, akiknek egyáltalán nem kell aggódniuk, mit aprítsanak a tejbe.

Bodnár László most - sok éve tartó örökösödési ügyében - az ellenérdekű feleket képviselő ügyvédet készül feljelenteni. Az esetről korábban beszámoltunk a Sors-társak Lapjában, azóta a jogerős ítéletet követően fizetnie kellett, hogy megmaradhasson az ercsi családi házban, amelyet a hosszú időn keresztül általa ápolt édesanyja rátestált. Ez ügyvédi tanácsra nem ajándékozási, hanem eltartási szerződésben történt, amit az anya hamar bekövetkezett halála után a többi családtag megtámadott.

Fizetésre kötelezte nemrég Bodnár Lászlót a bíróság, fizetett hát, de nem törődik bele, hogy a pénze mellett tíz éve és az egészsége ráment a hercehurcára. Miért vesztett? „Etikai, kegyeletsértés okirat-hamisítás és hamis állítások sorozatai miatt” - írja lapunkhoz eljuttatott feljegyzésében. Mélyen hisz abban: azért alakult így az ügy, mert a joggal visszaélt ügyvéd és közjegyző. Nem hagyja ennyiben, hisz ben-

ne, hogy sikerül bíróság előtt elfogadtatni az álláspontját, ami tényeken alapul. „Kérem az iratok, illetve a peranyagok irataiban az ügyvédi meghatalmazások valódiságát felülvizsgálni. Miként jutott a dr. K. ügyvéd birtokába az édesanyám aláírása és abból hogyan lett ügyvédi felhatalmazás?” És sorolja a kérdéseket tovább. „Ki kérte őt képviselőjének arra, hogy Bodnár Jánosné kedvezményező és Bodnár László kedvezményezett között létrejött eltartási szerződés

felbontását kezdeményező beadvánnyal éljen a Dunaújvárosi Városi Bíróságnál - még a kedvezményező életében, aki ezt beadványával megcáfolta, mikor a tudomására jutott? Miért lehet figyelmen kívül hagyni, amit a beadványban közölt: az ingatlan tulajdoni lapja a valós helyzetet mutatja: rám ruházta a tulajdoni jogot, ő holtig tartó haszonélvezettel rendelkezik - hiszen ez a dr. N. ügyvéd által készített szerződésen alapul?

Milyen meghatalmazással szerepelt K. ügyvéd, hogy dr. R.M. dunaújvárosi közjegyzőhöz menjen B. Mária és társai képviseletében hatósági bizonyítványt kérni bírósági perhez? Hogyan szerezhettek idézés és iratok nélkül B. Mária és társai az én jelenlétem nélkül, a tulajdonomat képező encsi ingatlanra olyan feljegyzést, amely szerint az ingatlan négy egyenlő részben öröklődik? Nem kegyeletsértő, hogy ez még az édesanyám temetése előtti napon történt, amikor én a temetés ügyében jártam el? Aztán hogyan le-

hetett később a tárgyaláson dr. K. ügyvéd a felperes képviselője, mikor a tartási szerződés megszüntetését kérő állítólagos felperes, az édesanyám már a földben nyugodott? Milyen minőségben vehették át a felperesi szerepet B. Mária és társai? Hogyan hozhatott ítéletet a Fejér megyei Bíróság úgy, hogy engem, az alperest meg sem idézett, így a tárgyaláson jelen sem lehettem? Érvényteleníthet-e egy szerződést a bíróság oly módon, hogy az állítólagos felperes már meghalt, az alperesnek pedig nem tesz lehetővé, hogy részt vegyen az eljárásban? Meg lehet-e semmisíteni egy embernek a saját akaratából megkötött szerződését két évvel a halála után? Engedi-e jog és etika, hogy a halott nevében mást képviseljen az ügyvéd? Mire valók a törvények egy jogállamban? Arra talán, hogy a jogalkalmazók a jogkövető állampolgárt mély gyászában is megálázzák?”

Tíz év kevés volt hozzá, hogy Bodnár László választ kapjon kérdéseire.

Tavaly a bazilikában Géza atyával és az egyesület elnökével

Nagy a csúszda, sokan ráférnek

Csak jönnek, kopogtatnak,
és nem fogynak a kisemmizettek

Folytatás a 13. oldalon

Oláh azt mondta, van neki Pesten ügyvéd ismerőse, az mindent elintézi. Tavaly, azaz 2005. október 27-én a két Oláh felvitte Pestre a házigazdát. Az autóban már ült egy idegen, Bosternák Tamásként mutatkozott be. Az öreg Oláh mondta, hogy ő lesz a vevő.

A belvárosi irodájában találkoztak dr. B. ügyvédnővel. Az idősebb Oláh vitte a szót, megállapodtak mindenben. Még abban is, hogy most nincs náluk pénz, a költségeket vállaló Oláhék később fizetnek. Az ügyvédnő az igazolványokat elkérte, elkészítette az adásvételi szerződést. A jelenlévők aláírták, hogy a maglódi ingatlan 13 millió forintért Bosternák Tamás tulajdonába megy át. Azt is szentesítették, hogy az eladó foglalként átvett 1,3 millió forintot. Kis István azóta is várja a pénzt, de nem kapja. Bosternákot sem látja, gyanítja, hogy az állítólagos vevővel szerepet játszottak Oláhék.

Visszatérve otthonába várta a fejleményeket. Főként azt a 4,7 millió forintot, mely a szerződés értelmében érkezne az ügyvédnő számlájára, ő pedig adná tovább az eladónak. De a pénz nem jött. Viszont új albérlők igen. Ők már fizettek, de Oláhéknak. Ugyanakkor a közüzemi számlákat még mindig Kis István nevére címezték. Sőt a bankhitelt is tovább kellett törlesztenie. Felesége és lánya tanácsára nemrég úgy döntött, hogy bírósághoz fordul, érvényteleníti a Budapesti aláírt adásvételi szerződést. Beadványában kérte, hogy a bíróság rendelkezze az eredeti állapot

visszaállítását, mivel az ingatlan értéke nem került kifizetésre. Érvelésében felhasználta az 1959. évi IV. törvény a Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyvének XVII. fejezetét:

200.§ (2) Semmis az a szerződés amely jogszabályba ütközik, vagy amelyet jogszabály megkerülésével kötöttek kivéve ha ahhoz a jogszabály más jogkövetkezményt fűz. Semmis a szerződés akkor is, ha nyilvánvalóan a jó erkölcsbe ütközik.

202.§ Ha a szerződő fél a szerződés megkötésekor a másik fél helyzetének kihasználásával feltűnően aránytalan előnyt kötött ki, a szerződés semmis, uzsorás szerződés.

207.§ (5) A színlelt szerződés semmis, ha pedig az más szerződést leplez, a szerződést a leplezett szerződés alapján kell megítélni.

209.§(1)Ha az általános szerződési feltétel tisztességtelen, a kikötést a sérelmet szenvedő fél megtámadhatja.

Hogy miben reménykedik Kis István? Nos abban, hogy a törvény betűit nemcsak idézik, hanem tisztelik is a bíróságok. Ha így van, akkor lehet esélye... Hogy mire? Valamire. Talán kiszállhat a sors-társak egyre népesebb táborából, talán az ő életének kereke is visszatérhet a nehéz, de normális vágányba. A becsapottak, az otthonuktól megfosztottak ettől még nem lesznek kevesebben. Mert az ő számuk, sajnos inkább növekszik, mint fogyatkozik. Listájuk nem teljes, az adataikat őrző papírra még sok név felfér...

megfélemlítéssel akadályozzák a valódi árverezést - indokolta az APEH, hogy miért lenne jó az internetes licit. (...) "Nehéz bizonyítani az összebeszélést, de az adóhatóság árveréseinek rendszeresen találkozunk olyan személyekkel, akik befolyásolják a licitálás menetét" - mondta lapunknak Nagy József, az APEH titkársági főosztályvezetője. (...)A jogszabályok azonban egyelőre nem teszik lehetővé az új technika bevezetését, ehhez módosítani kell az adózás rendjéről és a bírósági eljárásokról szóló jogszabályokat. "Kezdetben nem tértünk át teljesen a világhálós árverezésre, csak kiegészítő lehetőség lenne leghamarabb jövő nyáron" - mondta a főosztályvezető. Rossz kifogásnak tartja az internetes árverések bevezetését a Magyar Bírósági Végrehajtó Kamara egyik - furcsa módon inkognitóban nyilatkozó - vezető tisztviselője. Szerinte az árverések legfontosabb garanciája a nyilvánosság, a világhálós aukciók ellenőrzése pedig nehezen kivitelezhető. "Most is van lehetőség pályázatok kiírására, amikor az ajánlattevők egymástól távol licitálnak, de az adóhatóság nem él vele - közölte. Szerinte nem létezik árverési maffia, bár igaz, hogy három-négy ember könnyen összebeszélhet, ezért lenne fontos, hogy minél többen licitáljanak, mert ha harmincan vannak az árverésen, akkor kisebb a lehetőség a visszaélésekre.

(Magyar Hírlap 2006. november 20.)

Jellemzi a társadalom állapotát. A tipikus hajléktalan férfi (csak minden ötödik nő), 46 éves, és úgy gondolja, hogy valamilyen személyes konfliktus miatt veszítette el otthonát. Nem veti meg az alkoholt, cigarettázik, több betegséggel küzd, de alkalmanként munkát is vállal. Évek óta ezt méri. Újdonságnak számít, hogy egyre több a roma körökben, most már majd minden ötödik. (...) A társadalom állapotát az is jellemzi, hogy hogyan bánunk azokkal, akik valamilyen okból az utcára kerülnek. Válás, alkohol, lakásmaffia, betegség, állami gondozottság vagy aszociális habitus egyaránt oka lehet a hajléktalanná válásnak.

(hvg.hu, 2006. november 24.)

A lakásmaffia karmaiban - filmen. 30. születésnapját ünnepli november 29-vel kezdődően az arab világ egyetlen A-kategóriás nemzetközi filmfesztiválja Kairóban. (...) Egy világpremier: Elek Judit A hét nyolcadik napja című filmje kapott meghívást a versenyprogramba. Elek Judit, a legendás Máriaassy-osztály egykori növendékének, munkásságát jól ismeri a nemzetközi közönség, már egyik korai alkotásával, a Meddig él az ember (1967) című dokumentumfilmmel számos külföldi elismerést nyert el. (...) A hét nyolcadik napja Szendrőy Hanna, elvirágozott primadonnáról szól, aki férje halála után a lakásmaffia karmaiba kerül, elveszíti pazar otthonát, hajléktalanként a Keleti pályaudvarra vetődik. Aztán visszatér a lakásába, ahova átmenetileg hajléktalanokat telepített a maffia, és egy véletlen kapcsolat hoz újra reményt az életébe. A tragikomédia a Maja Komorowska alakította főszereplő sorsán keresztül meséli el, hogy néha a legsötétebb megpróbáltatások között sejlik fel egy tisztább és igazabb élet lehetősége, s hogy a szerelem csodája kortalan.

(magyar.film.hu 2006. november 27.)

Hogyan zajlik az átveréses árverés?

Gyakorta szerepel lapunkban az ingatlanok értékesítésével kapcsolatos tudnivaló. Mire kell figyelni vásárláskor, értékesítéskor? Most, szokásunktól eltérően, egy helyszíni riportból közlünk részletet, amelyből kiviláglik: abban végképp nem lehet bízni, hogy ha árverésig jut egy adósságot fedező ingatlan sorsa, hátha még jól is jár a volt tulajdonos. A riport a Magyar Hírlap november 20-i számában jelent meg.

Dőreség vidámságot várni hétköznapi reggel kilenc-kor egy önkormányzati vagyongazdálkodó épületétől, amely funkcionálisan ronda. Itt árverez lakásokat a helyhatóság. Az épületnek otthont adó kerület a pesti oldalon van, egyszerre számít gazdagnak és szegénynek, ám mivel itt is igazolódtak a végrehajtási árverésekkel szembeni előítéleteim, jobbnak látom nem megnevezni.

Közepesen nagy terem, tele emberekkel. Az ajtónál ülök le. Szomszédom kéretlenül közlékeny: anno Kádár János is járt itt. A történelmi adomázás nem öncélú, hamarosan kiderül, mit is szolgál. Az engem megszólító férfi „tesztember”. Nem az egyetlen. Feladata leinformálni az ismeretlen arcokat. Kedélyes bőbeszédűsége negyedik mondatában már válasza kényszerítene, mit és mennyiért vennék. Sőt már előre lebeszél két feltűnően olcsó és messze nem összkomfortos lakásról. Perverz és önző ötlettől indítva oroszul válaszolok, ami láthatóan megdöbbeníti, és jelentésre kényszeríti.

Testes, meggyőző kopaszgú főnöke, „Jocó úr” ez után leplezetlen gyanakvással szemlél engem. Utóbb kiderül, hogy messze nem ő az igazi góré, de itt ő dirigál. Utólag azt is belátom, hogy fekete bőrzakómban, szláv arcvonásaimmal és kezemben az amúgy rokoni ajándéknak szánt, kartondobozba cso-

magolt műanyag AKM géppisztollyal óhatatlanul kényszerképzeteket keltettem. Jocó úr megfogalmazásában - a „kötszavakat” kihagyva - ez így hangzott: „Nem szóltak, hogy jöttök! Mi érdekel?”

Az utólag feltárt tények ismertetésének érdekében megszakítom a történetet: Jocó úr egy helyi, ingatlanüzletre specializált érdekcsoport képviselője volt jelen. Egy korábbi aukción, egy pinceügyben megismerkedett a helyi, általa oroszoknak vélt - amúgy tádzsik - „tekintélyes emberrel”, aki nem akart ingatlanokkal spekulálni, csak kellett neki az adott pince, s a licitáláson túlmutatón meggyőző volt. Jocó úr azóta tiszteli, Jocó úr tényleges főnöke meg tart tőle. Felbukkan „Kekec” Vissza

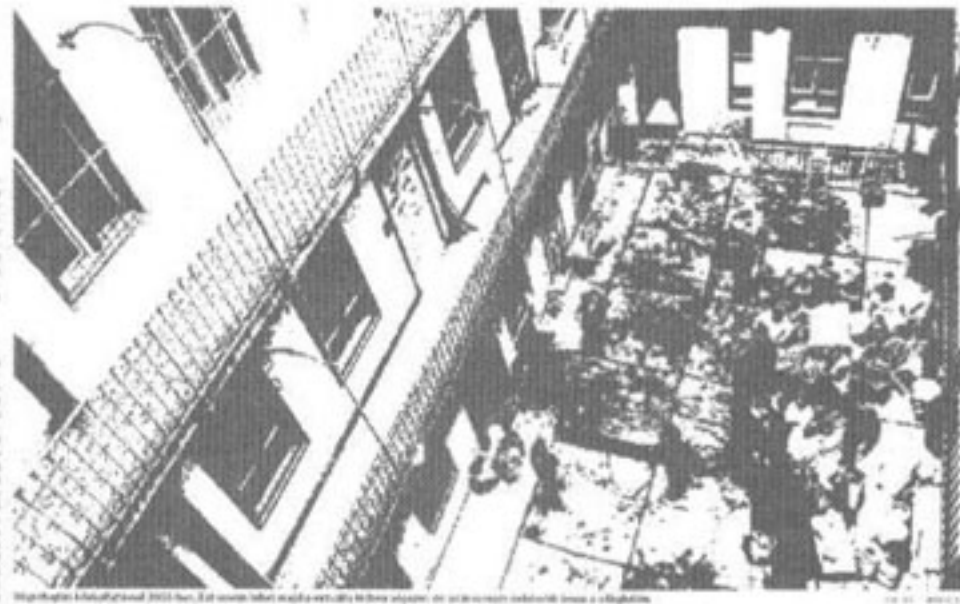
a jelenbe. A terembe belépnek az önkormányzati vagyongazdálkodó emberei, rajtuk kívül Jocó úrék vannak jelen szép számmal, fél tucat ingatlan cég és néhány magánzó. Többségük „élő díszlet”, az árverezésre bocsátott önkormányzati lakásokat megbízóik lényegében már elosztották egymás között, legfeljebb az árban csúszhat be nűánszní eltérés.

A „Kekec”. Ötvenes, szemüveges férfi, a második magyar hangosfilm, a Hyppolit, a lakáj Schneider Mátyására (Kabos Gyula) emlékeztet. Kopottas aktatáskájában tucatnyi önkormányzati újság, közlönymásolat közül válogat. Cirka negyvenhét tolla van, s egy szalvétába csomagolt - az átítatódott zsiradékból következtetve - paprikás szalámis szendvicse. Ő mindennek utánanéz, és jár az aukciókra. Kezdődik a licit. Hasonlóan, mint a filmekben: van egy ember, egy kissé komikusnak tűnő fakalapáccsal, és vannak fehér licittáblák, esetenként osztva. Ezeket az egyes lakások eladása előtt vehetjük meg, áruk az ingatlan tíz százaléka - ezt értelemszerűen visszakapjuk, ha nem nyertünk, ha meg igen, levonják az árból. A kívülállónak messze nem izgalmas formások - a lakás helyrajzi száma, licitálók száma, stb. - tisztázása után elromlik a licitet képen rögzíteni hivatott kamera, amelynek hasz-

Az APEH a neten árverezne, de ennek sokan nem örülnek

Ha az APEH a neten árverezne, az az államháztartás számára jelentene egy új forrást. Azonban a lakások árverezése nem mindenki számára vonzó. Sokan nem örülnek ennek, mert a lakások árverezése nem mindenki számára vonzó. Sokan nem örülnek ennek, mert a lakások árverezése nem mindenki számára vonzó.

A Budapesti lakások árverezése. A lakások árverezése nem mindenki számára vonzó. Sokan nem örülnek ennek, mert a lakások árverezése nem mindenki számára vonzó.

Tudatossági adományok
A lakások árverezése nem mindenki számára vonzó. Sokan nem örülnek ennek, mert a lakások árverezése nem mindenki számára vonzó.

Lakásárverés lelki és egyéb ráhatással
A lakások árverezése nem mindenki számára vonzó. Sokan nem örülnek ennek, mert a lakások árverezése nem mindenki számára vonzó.

nálata kötelező. Cirka húsz percig látványosan unatkozunk, utána - vis maiorra hivatkozva - felvétel nélkül folytatjuk. "Kekec" minden egyes tételhez hozzászól, bosszantva Jócó úrékat, akik amúgy is türelmetlenek, hiszen kétségkívül idegölő a lakások többoldalnyi adatának felolvasá-

sa minden egyes tétel meghirdetése előtt. A licitnek két forgatókönyvét sikerült felismerni. Az első: egy bizonyos árnál leállnak. Ilyenkor kérdés, mit lép a kívülálló. Ám a kekecek sem licitálnak mindenre. Ez gyors forgatókönyv, szinte untam volna, ha nem

éreztem volna minden egyes tételnél Jócó úr vizsgáló tekintetét. Táblát nem vettem ugyan, ám mi van, ha van egy strómanom. Jócó úrnak már a saját embelei is gyanúsak. A második verzió: amikor az első nem működik. Jócó úr emberei felverik az árat. Nagyon. Önkormányzattól függ, mekkora a licitlimit, ha van egyáltalán. Esetünkben van, százezer forint. Kezdetben „Kekec” is licitál, meg egy-két magánzó is. Jócó úr egyik embere közép szinten száll ki. Két másik viszont az egekbe viszi az árat. Akkor nem értem, miért, ám később kiderül: a győztes végül visszalép, a második helyezett meg egyszerűen eltűnik. Győztes a harmadik, aki szintén „családtag”, a látványos „árharc” lényege az volt, hogy a magánzókat elriasszák. Persze van, ahol az önkormányzat öt százalékban limitálja az árkülönbséget, hogy ne győzhessen az öt milliót ajánló harmadik, ha az első kettő nyolc számjegyes licitet mondott be.

(...)A kikiáltási árat az önkormányzat szabja meg, konkrét pénzügyi kritériumok alapján, az érték mégis viszonylagos, a piaci árhoz túl sok köze nincsen. - Meg lehet ezt változtatni? - Persze. De minek? Az összes

érdekelte jól jár így. A „nagy halak” nyilván, de a magánzó is kap valamit, s még „Kekec” is beljebb kerülhet egy tizenkilenc méteres szuterennel.

Mindez persze semmi. Az igazi bulit a szociális szempontok alapján odaítélt lakások, avagy a „szociálissá” minősített ingatlanok jelentik. Filléres árért milliós ingatlan, licit nélkül. Kerületi gyökerekkel rendelkező, minimálbér alatti rokont bárki szerez a Moszkva téren. Tuti buli az is, ha egy bérlakást árverezünk, mert késik a bér. Ez esetben a kikiáltási ár feléig is le lehet menni, egyéb esetekben meg csak legfeljebb hetven százalékig. Jócó úrék „befektetési csoportjának” ez a másik profilja. Ha valahol olvassák, hogy kényszerárverés lesz - túlnyomórészt bankhitel nem törlesztése miatt -, egy decens, negyvenes, kontyos, mélyen együttérző női munkatársuk meglátogatja a klienst. Felajánlja, hogy átvállalják és kifizetik az adósságot, s adnak valamit a lakásért is. Így akár a piaci érték negyedéért övék az ingatlan. Ha a lakástulajdonos a kedves hölgygel nem akar üzletelni, meglátogatja egy határozottabb tekintetű férfi is. Ez után általában meggondolja magát, és máris hívja a nőt.

MÁR ELTARTÁSI SZERZŐDÉSSSEL IS TÁMADNAK

Hazugságból él a lakásmaffia

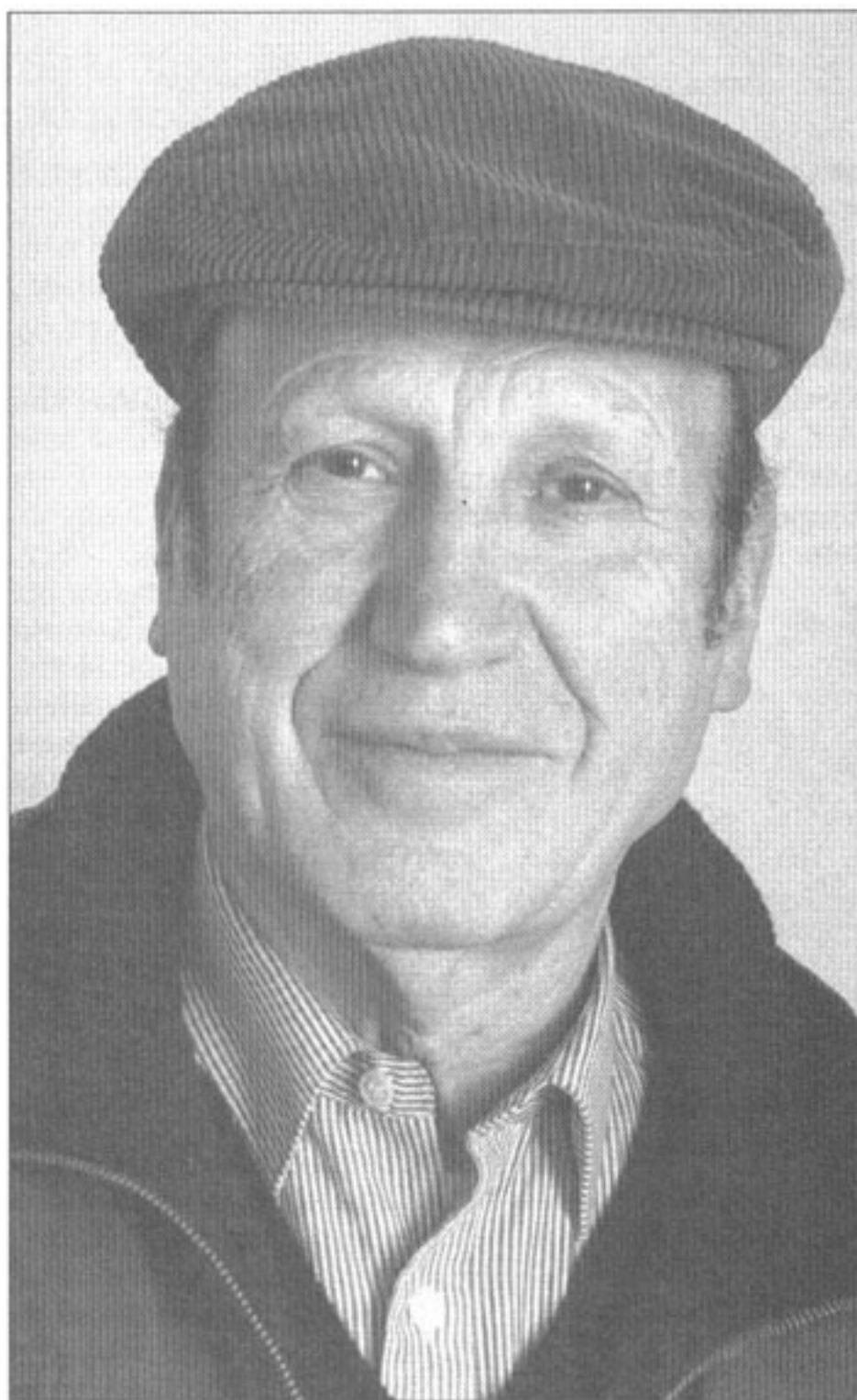
Ki ne hallott volna már a lakásmaffiáról? A legújabb sztori a budapesti elhagyott lakásokról és a lakásmaffiáról. A lakásmaffia nem csak a lakások árverezését, hanem a lakások elhagyását is magába foglalja. A lakásmaffia nem csak a lakások árverezését, hanem a lakások elhagyását is magába foglalja.

Meredek út az Alpok csúcsától a balatoni lapályra

Néhány nap alatt három ingatlanjának
az eladását írták alá

Aki hazájától több
évtizedes távollét
után is csak úgy
tudja elképzelni,
hogyan életútját ott
kell befejeznie, ahol
elkezdte, tiszteletet
érdemel. Aki visz-
szaél azzal, hogy az
illető szebbnek,
jobbna gondolja
ezt a világot, mint
amilyen valójában,
és bizalmat tapasztalva
kifosztja, az
büntetést érdemel.
Igen ám, csak ezt a
visszaélést bizonyí-
tani is kell.

A székesfehérvári megye-
házán dolgozó fiatal statisztikus előadó életében
is döntő fordulatot hozott
1956 vége: Rosta Lajos
november végén útra kelt
nyugat felé, két-három
ausztriai hét után meg-
kapta svájci befogadói
nyilatkozatot, át is ment
oda, ott volt évtizedeken
keresztül megbecsült pol-
gára az Alpok országá-
nak. Már kint textilipari
technikusnak tanult, s
amikor hatvanöt évesen
nyugdíjazták, akkor javá-
ban készült már a végle-
ges hazatérésre. Megta-

Elszánt és bizakodik: nem vész el egy élet gyümölcse

karítását itthon kamatoz-
tatta, volt ingatlanja,
több is. Lakás a főváros-
ban, családi ház Balaton-
szabadiban, ahol még
egy üzemépületet vásár-
lásába is fektetett pénzt,
valamint balatonkenesei
telekbe.

Volt hová jönnie tehát.

Idős férfi, fiatal nő

Bár első, német feleségé-
től már régen elvált - kö-
zös lányuk kint él -, asz-
szonnyal érkezett: haza-
hajárva itthon ismerte
meg második feleségét,

fél évvel a nyugdíjazása
előtt összeházasodtak, de
amint hazajöttek, hamar a
válás mellett döntöttek.
Aztán elvett egy újabb
asszonyt, akivel főleg
Szabadiban éltek, Pesten
szinte elvéve. A harma-
dik feleség aztán két éve
meghalt, annak a lánya él
most a budapesti lakásá-
ban, ő pedig a Balaton
partján.

Igen ám, de tavaly be-
csengetett hozzá egy fia-
tal nő, hogy hallja, eladó a
háza. Nemet mondott, és
elköszönt volna a kertka-
pubban, de a nő megkérte,
engedje be a vécébe. Az-
tán kellemes beszélgetés
alakult ki, és a nő úgy bú-
csúzott: „Szeretnék magá-
val még többször is talál-
kozni!” Hol az a hetvenes
évei derekán járó, magá-
nyos férfi, aki egy szim-
patikus, alig harmincas
nőnek erre azt mondja: fe-
lejtse el! Neki sem jutott
eszébe...

Naponta találkoztak.
Nem mindig egyedül ér-
kezett a nő, mellette a
bátyja is meg-megjelent.

A kívülállónak hihet-
len gyorsasággal zajlottak
az események. 2005. au-
gusztus 22-i első találko-
zást követően 26-án már
átírták a családi házat a
nő nevére. Szeptember 1-
én a kenesei telket, 2-án a
szabadi üzemépületet.
Ügyvédhez először Bajá-
ra vitték el, aztán Veszpré-
mbe - de okiratot egyet
sem kapott és pénzt sem.
A szerződések szerint a

vételárat már korábban átvette. "Tudatmódosító szert etethettek velem" - mondja most. - Arra emlékszem, a Veszprémben rendelt ételünket megkóstolva fintorgott a bátyja, aztán szórt rá valami fehér port az én adagomra, és azt mondta: így már jó íze lesz!

Kétszeresét is megérik

Hogyan jött rá aztán, hogy bajba került?

Az üzem szomszédja szolt, hogy vigyázzon az odavitt lepszényi nővel, mert ismeri. Van ismerőse, akivel eladták a házat 13 millióért, aztán egy távoli faluban vetettek vele egy 5-ért másikat, de a különbözetet, a 8 millió forintot ellopták tőle, míg az új ház birtokbavételéig vendégül látták Lepsényben.

Rosta Sándor töprengett, mitévő is legyen, aztán megkereste új Székesfehérvárhoz közeli lakhe-

lyén az emlegetett férfit, aki megerősítette a hallottakat. (Kevéssel később elhunyt.) Akkor kérte ki a földhivatalból a tulajdoni lapokat, de a ház és az üzem már át volt íratva, a harmadikat sikerült később meggátolnia, perindítással.

Az aláírt szerződések betűi azt közlik a bíróval: az eladó a három ingatlanért kapott összesen 15 és félmillió forintot, az aláírásuk előtti napokon. A bíró azt ajánlja: ha nem így van, a felperes bizonyítsa be, hogy nem vett át pénzt! És bizonyítsa be, hogy a szerződéskötések időpontjában „cselekvőképtelen állapotban” volt.

Márpedig ez ami lehetetlen. Ő emellé csak az ingatlanszakértői jelentést tudja tenni, amely szerint a három ingatlan értéke a jelzett vételár kétszeresét is eléri. Az asszonynak pedig nem volt annyi jövedelme, amiből neki a vételárat kifizethette volna. Az asszony egy másik csalásgyanús, de szerződéssel

formálisan fedezett ügyéből származó bevételeire hivatkozott, ám a fővárosi illetőségű eladó közben ugyancsak elhunyt, mégpedig a székesfehérvári kórházban. (Állítólag lakásának elhagyása után őt is Lepsényben látták vendégül.)

Kellett az utolsó frank is

Halkan járulja el: amikor szeptember 7-én elment a rendőrségre feljelentést tenni, még arra sem volt pénze, hogy ügyvédet fogadjon. Úgy fogalmaz: ott is vadakat mondott, rossz dátumokat, neveket - bizonyára még akkor sem volt az eszénél. Ráadásul az ingatlanjai mellett az összes tartalékát kicsalták, ahogy mondja, lelki terrorral, arra hivatkozva, hogy kútba esik egy páratlan lehetőség, ha nem sikerül rögtön megvenni egy eladásra kínált éttermet. Kétszer is elvitték Svájcba - az első után ha-

zajóve árulta el, hogy a kiürítetten kívül másik számlája is van -, összesen 21 ezer svájci frankot vettek el tőle. Két hétig azt ette, amit otthon talált, akkor megérkezett a havi nyugdíj és végre jót enni és ügyvédhez fordulni is tudott. Ám bírósági illetékre 900 ezer forintot azonnal le kellett volna tenni, már az is öröm volt, hogy engedélyezték a későbbi fizetést.

A nyugdíja magyar viszonyok között kifejezetten jónak mondható, említi Rosta Lajos, egyelőre nem kell a másnapi ebédért aggódnia. „Ráadásul én még életben is vagyok, nem úgy, mint a két másik férfi. Talán a szomszédnak köszönhetem, aki felnyitotta a szememet.”

Se riasztója, se kutyája nincs Szabadiban, kétszer ki is fosztották a házat, de különösebb értéket nem tart otthon. Most azonban elgondolkodott a riasztó beszerelésén: tovább küzd ingatlanjai visszaszerzéséért - és szeretne életben maradni.

Lehajrázni a bűnözőket! (?)

Hajnali Krimi - egy újság a közbiztonságért

Hogy kevesebb legyen az áldozat szlogen-nel 12. évfolyamát éli a Hajnali Krimi.

Az újság a közbiztonságról, az emberek közérzetéről, tehetetlenségről és kiszolgáltatottságáról számol be. Munkatársai gyilkosságok, rablások, balesetek, tüzek helyszínein járnak, rendszeresen foglalkoznak csempészekkel, csalókkal, a társadalom peremén élőkkel. Tanácsokat adnak a veszélyhelyzetek elkerülésére, és ami a legfonto-

sabb, soha nem remeg kezükben a tükör, amikor az ország közállapotát láttatják. A lap nem közöl pletykákat, szerkesztői hivatalos jelentésekből, valódi áldozatok vallomásaiból, a tárgyalótermekben elhangzottakból dolgoznak. Tudományos intézmények, rendőrkapitányságok, ál-

lamigazgatási szervek tekintik a Hajnali Krimi információit pontosnak, véleményét mértékadónak.

Az újság megalapítása óta őrzi függetlenségét a napi politiká-

tól. Ezért - vagy csupán véletlenül? - a lap soha senkitől nem kapott állami támogatást, bankkölcsönt, pályázati pénzt. Legértékesebb kincse a kíváncsi, az élet mélységes bugyraitól vissza nem rettenő olvasótábor.

Oknyomozó riporter a lakásmaffia áldozata

(LOS ANGELES (MTWFP))

Aggható volt egy újságíró az a szélhámos, akik után az illető nyomozott - jelenített be a XETV6 San Diego-i televíziós csatorna.

John Mattes a helyi lakásmaffia egyik újabb, feltehetően áldozatával érintett egy megbízható találkozó helyszínére, a San Diegótól északra fekvő La Jollába.

Ott aztán egy nő előbb átvágytatott a kamera objektívjére, majd felpofozta Mattes-t, és be-

hívta a férjét, Sam Sulciman, aki rögtön rekesszt az újságírónak.

Az esetet a kamera végig rögzítette.

A rendőrség hat perc múlva érkezett a helyszínre és őrizetbe vette a két támadót, akiket később bíróság elé állítottak. A bűnözők tehát szabadlábon védekezhetnek az ellenük induló bírósági perben.

John Mattes nek eltört két homlája, a támadók megkarmolták az arcát és mélyen belchaptak a vállába is.

Állandó programok

	Óra	Kedd	Csütörtök
Minden héten	9.30-15.00	Ügyfélfogadás	Ügyfélfogadás
1. hét	15-18		Jogi tanácsadás
2. hét	17-19	Egyesületi Fórum meghívott vendégekkel	
3. hét	16-18 15-17	Felvilágosítás	Egészségügyi nap
4. hét	15-18	Jogi tanácsadás	Terepere nap

Az új ügyfeleket az előzetesen telefonon, személyesen egyeztetett időpontban fogadjuk.

Kivel szeretnének találkozni, miről szeretnének hallani?

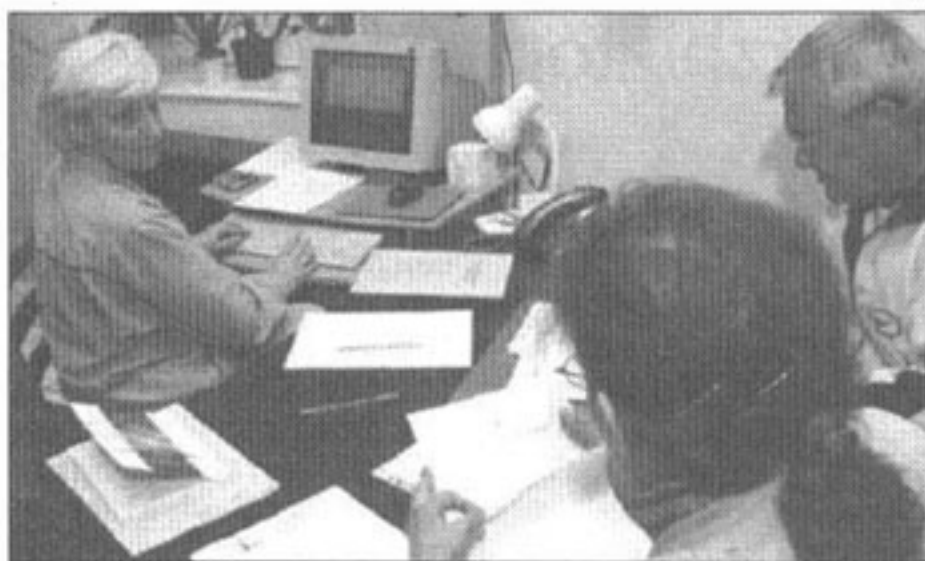
Kérjük, írják meg a sorstarsak@freemail.hu címre!
A programváltoztatás jogát fenntartjuk!

Az év utolsó hónapjában a rendszeres programokon kívül a 16-i rendezvénysorozatra kerül sor, amelyet lapunk címlapján közlünk.

Lakásmaffiaügyek a Budapest Televízióban

Minden második pénteken reggel 8 és 9 óra között Török-Szabó Erzsébettel találkozhatnak a Budapest Televízió nézői. Műsora az ingatlanbűnözés jellegzetességeivel foglalkozik, meghívott vendégei maguk a megkárosítottak. A Fészekhagyó című műsor támogatói: B-B Recycling Kft., Borbély József, Fejkó kkt., GG-Color Bt., Hajnali Krimi, KerteniBau Kft. Következő műsoridők: október 06-20., november 03-17., december 01., 15., 29. Az adás telefonszámai: 210-55-40, 210-55-42.

Az egyesület szolgáltatásai

- jogi tanácsadás,
- azonos jellegű esetek bemutatása,
- beadványok elkészítése,
- tárgyalásokra szakértő küldése,
- tájékoztatás,
- segítségnyújtás,
- lelkisegély-nyújtás.

(Megbeszéléshez időpontot egyeztetni a fenti telefonszámok egyikén lehet.)

Sors-Társak Lapja

Hol érhető el az egyesület?

A Sors-Társak Közhasznú Egyesületének címe:
1086 Budapest, Dobozi u. 7-9. fszt. 3.

Telefon/üzenetrögzítő/fax:

06-1-210-7021; 06-1-210-7525, 06-30/924-31-83

Internet: www.sors-tarsak.hu

E-mail: sorstarsak@freemail.hu

Az iroda megközelíthető

a Blaha Lujza tértől a 28-as, 37-es,

a Keleti pályaudvartól a 24-es villamossal,

a Salgótarjáni úti megállóig

Adószámunk: 18175921-1-42

Kérjük mindazokat, akik az áldozatok otthonának védelmét, a már kilakoltatottak újbóli otthonteremtését fontosnak tartják, hozzájárulásukkal segítsék a Sors-Társak Közhasznú Egyesület tevékenységét!

Impresszum

SORS-TÁRSÁK LAPJA

Az ingatlanbűnözés áldozatainak fóruma

Kiadja a Sors-Társak Közhasznú Egyesülete
Felelős kiadó Török-Szabó Erzsébet, elnök
Szerkesztő: Szöllősi Ferenc